DEN DANSKE *Stjerne*

NR. 10 — OKTOBER 1963 — 112. ÅRG.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 10

OKTOBER 1963

112. ÅRG.

Indhold:

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet $ 3,00 pr. halvår, $ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon 01-34 24 55

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør
Mary W. Kaiser, redaktør
Annoncer: Jørgen W. Schmidt

ORACO-reklame *97 03 35

Tryk: O. Christensen, Holte

Fra missionens præsidentskab

Kære brødre og søstre!

Søster Sorenson og jeg og også vore børn vil gerne hilse på jer og fortælle, hvor lykkelige vi er over vort kald til at arbejde sammen med jer her i dette skønne land, Danmark.

Da søster Sorenson og jeg blev kaldt hjem fra vore missioner her i 1939 på grund af krigen, efterlod vi en del af vort hjerte her. Vi har altid haft et ønske om at vende tilbage igen, men vi turde ikke håbe på, at dette ønske skulle gå i opfyldelse. Nu er dette ønske blevet opfyldt. Ikke blot et ønske om at komme tilbage til Danmark på besøg, men for at tjene vor himmelske Fader og undervise i Hans ord.

Mange tidligere medlemmer og missionærer kom til os, da de hørte om vort kald til at præsidere over den danske mission, og sender deres bedste ønsker og hilsener til det danske folk. Særlig bringer vi hilsener fra tidligere præsident og søster Mark B. Garff, præsident og søster Edward H. Sorensen, søster Junius M. Sorensen (Præsident Junius M. Sorensen er jo afgået ved døden), præsident og søster Holger P. Petersen, præsident og søster Orson B. West, og præsident Holger M. Larsen. Da vi besøgte disse tidligere missionspræsidenter og deres hustruer, var det ikke vanskeligt at opdage, at de alle havde efterladt et stort stykke af deres hjerte hos de hellige i den danske mission.

Lige før vi rejste for at komme herover, blev søster Sorenson og jeg kaldt til et missionspræsident-seminarium sammen med ti andre missionspræsidenter og deres hustruer. I en uge sad vi for fødderne af vore dages apostle og modtog instruktioner fra dem angående den måde, som Kirken arbejder på, og især hvorledes vi skulle lede vor individuelle mission. Dette var en vidunderlig oplevelse. Disse mænd er Guds mænd, kaldet til at udføre Hans værk her på jorden. De er inspirerede, og den inspiration er let at opdage.

Den største oplevelse ved vor kaldelse var den dag, vi tog vore børn med os og besøgte præsident David O. McKay på hans kontor. Præsident McKay og præsident Hugh B. Brown lagde deres hænder på mit hoved, og præsident McKay beskikkede mig som præsident for den danske mission. Så lagde de deres hænder på søster Sorensons hoved, og præsident Hugh B. Brown beskikkede hende til at hjælpe mig i dette store arbejde. Derefter strakte præsident McKay sin hånd frem imod mig, og idet han så mig lige ind i øjnene, bad han mig om at overbringe hans kærligste hilsener til det danske folk og fortælle alle de hellige her, at han elsker dem, og så fortalte han mig om sit besøg her i Danmark.

Præsident McKay er i sandhed en Guds Profet. Når man står i hans nærhed, ved man med sikkerhed, at han er en profet — det kan ikke benægtes.

Søndag den 8. september 1963 fejrede præsident McKay sin 90-års fødselsdag, og når vi husker hans fødselsdag, husker vi også de ting, som er sket under hans ledelse.

I de 12 år, han har været præsident, har Kirken næsten fordoblet sit medlemsantal, ved begyndelsen af året 1951 var der 1,1 million medlemmer. I dag er der mere end 2 millioner.

I de 90 år, præsident McKay har levet, er Kirken blevet 20 gange så stor som den var.

I den tid, han var medlem af De Tolvs Råd, har Kirken mere end fordoblet sit medlemstal.

Medens han var medlem af Kirkens Første Præsidentskab, fordoblede Kirkens medlemstal sig næsten igen, og siden han blev præsident for 12 år siden, er Kirken igen blevet dobbelt så stor. Under hans ledelse har der været umådelig fremgang. — Han er i sandhed en profet.

Kirkens fremgang i Danmark har også holdt trit med resten af verden. Der har været en masse forandringer, siden vi var her for 24 år siden — nye kirker er bygget — flere grene er organiseret — distrikter arbejder ligesom stavene i nærheden af Salt Lake City. Det er vidunderligt at se disse forandringer og endnu engang at være en del af det.

Må Herren vedblive at velsigne os med megen sukces og stor fremgang, og må Han velsigne søster Sorenson og mig, at vi må tjene jer godt, medens vi er her, er mit ydmyge ønske.

Præsident og søster R. Earl Sorenson.

De hellige må stå fast

af *ElRay L. Christiansen,*
assistent til De Tolvs Råd

(Tale ved Generalkonferencen i Salt Lake City, Utah, 6. april 1963).

Mine elskede brødre og søstre, sammen med jer er jeg blevet opbygget ved alt, hvad der er foregået ved de forskellige møder ved denne store konference — musikken, de vidunderlige taler, bønnerne og jeres tilstedeværelse her. Jeg synes, at jeg aldrig før har været så glad og bevæget ved at se den store skov af hænder, der har løftet sig i enstemmig opretholdelse af dem, hvis navne blev præsenteret for få minutter siden, hvad der viser, at der er enighed i Kirken.

Jeg kommer til jer i ydmyghed i eftermiddag og med en fast overbevisning om, at Gud lever, at det ikke blot er en eller anden Kirke, vi repræsenterer, men at det er Jesu Kristi Kirke, at på denne forhøjning sidder disse dages profet, omgivet af retfærdige og sunde mænd, som er begavet med myndighed og magt til at handle i Guds navn og lede Herrens værk i hele verden som forberedelse til, at Han skal komme og modtage sit rige.

Jeg kommer til jer med forvisningen om, at denne Kirke blev oprettet, ikke for at slå fejl, men for at fortsætte, for aldrig at skulle gå til grunde eller blive overladt til et andet folk, thi Herren har sagt:

»Guds værk, planer og hensigter kan ikke forpurres, ej heller kan de tilintetgøres.

Kom i hu, kom i hu, at det ikke er Guds værk, der forstyrres, men menneskets gerning«. *(L. & P. 3:1,3).*

Jeg er ikke i tvivl om, at Hans forjættelser til alle folk vil gå i opfyldelse til Hans egen bestemte tid og på Hans egen måde, både for de retfærdige og de uretfærdige. Vi lever på en tid, der er forudsagt af Frelseren som en tid med krige og rygter om krige, med hungersnød og ødelæggelser og jordskælv. En tid, hvor grådighed og magtbegær, påskud og grusomheder ses i deres værste skikkelse i et såkaldt kultiveret samfund. Denne tid blev beskrevet hos Paulus med følgende ord:

»Thi menneskene vil blive egenkærlige, pengekære, pralende, hovmodige, spottelystne, ulydige mod forældre, utaknemmelige, ufromme,

ukærlige, uforsonlige, sladderagtige, umådeholdne, rå, fjender af det gode,

forrædere, fremfusende, opblæste, lystens venner snarere end Guds venner.« *(2. Tim. 3:2-4).*

Nu omfatter dette heldigvis ikke alle og enhver, men jeg er sikker på, at der er mange, som passer ind i en eller anden af disse kategorier. Hvis der er nogen, som vi passer ind i, eller hvis nogen af os har nogen af disse skavanker, håber jeg, at vi vil gå fra disse møder med den beslutning at aflægge dem.

Men til trods for de tilstande, som Paulus beskriver, er dette en tid og en dag, der er begunstiget af Herren. Vi burde være taknemmelige over, at vi lever på denne særlige tid, til trods for al den frygt og alle de besværligheder og ængstelser, som kommer over os på grund af de ustadige tilstande, som er fremherskende i verden. Vor taknemmelighed kommer hovedsagelig, fordi vi er de glade modtagere af det gengivne evangelium, der er bragt tilbage til jorden som opfyldelse af profetien, i sin fylde som en forskrift på en fremgangsrig levevis og på frelse. Vi behøver ikke vandre i mørke eller uvished. I vore dage har Kirken Herrens åbenbaring, inspiration og ord at give til folket for at holde dem borte fra livets faldgruber, fra sorg, anger og fejltrin. I Kirkens nuværende tid har der været en stor udvikling af Kirken selv. Evangeliet er blevet forkyndt vidt omkring, bygninger er blevet opført, templer er blevet og vil blive bygget, arbejdet for de døde vokser, og folk tager imod evangeliet, altsammen på en enestående måde.

Men samtidig med, at vi ser Kirken uden vaklen gå frem mod sin forudbestemte skæbne, må vi huske på, at frelse for hver enkelt af os må udarbejdes på individuel basis. Lad os et øjeblik drage vor egen verden indenfor min stemmes rækkevidde, medens vi ser på et par principper, som er absolut nødvendige for den enkelte og også for vor samlede frelse.

Hvordan er det med sabbatsdagen, som så udmærket blev diskuteret af præsident Joseph Fielding Smith i går? Overholder vi den som Herrens dag? Er I og jeres familie, hvor I burde være, og udfører I, hvad I burde gøre på denne dag? Jeg hørte fornylig om en fader, der som regel tog sin kone og sine børn med op i bjergene eller forskellige andre steder på sabbatsdagen i stedet for at tage dem med i kirken, hvor de hørte til. Da han en søndag morgen skyndede på dem, for at de kunne blive færdige til at tage afsted, sagde hans yngste søn: »Far, hvorfor kan vi ikke blive hjemme og gå i kirke ligesom de andre drenge gør?« »Åh, kom nu«, sagde faderen, »vi kan synge og bede sammen oppe i bjergene«. Den lille dreng sagde temmelig ked af det: »Jeg ved vi kan, men vi vil ikke gøre det, vel, Far?«

»Og for at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag.« *(L. & P. 59:9).*

For mig er dette klart og forståeligt med hensyn til, hvor jeg bør være og hvad jeg bør gøre foruden de andre ting, som Herren billiger på den hellige dag.

En anden ting: Hvor fuldt og helt elsker du din næste? Frelseren har sagt, at ikke blot skal vi elske vor næste som os selv, men at vi endog skal elske vore fjender. En mand har engang sagt: »Det er vanskeligt nok at elske en næste, som man gerne vil anse for sin næste, men at udstrække det og elske sin fjende, er næsten mere end man med rimelighed kan vente«. Ikke desto mindre er det en måde, hvorpå Herren bereder, helliggør og fuldkommengør dem, som Han har kaldt sine

hellige. Desuden forlanger Han, at vi velsigner dem, som forbander os, og at vi gør godt mod dem, som hader os, og at vi beder for dem, som udnytter os og forfølger os. Hvorledes kan vi elske vor næste? Jeg tror, at en af de bedste måder ville være at hjælpe ham til at lære sandheden at kende, at tage imod det gengivne evangelium og at finde Guds kraft til frelse for ham og hans familie, og ved at forsvare ham mod farer eller bagvaskelse eller mishandling fra andres side. Jeg tror, vi kunne vise kærlighed til vor næste på landevejen og i trafikmylderet ved at være høflige og ved en gang imellem at give ham forkørselsretten, selv om vi måske efter loven havde krav på den. Der er utallige måder, hvorpå kærlighed kan udstrækkes til ens næste.

Det var James Russell Lowell, som sagde: »De, som elsker Herren og deres næste, er kun ét skridt fra himlen«.

Jeg ville gerne sammen med vor næste, som vi må elske og som vi må tage os af, omfatte dem, som er gået bort, særlig vore egne forfædre, som vi har en uundgåelig pligt til at bringe frelse og ophøjelse gennem stedfortrædende arbejde. Hvad gør vi for dem indenfor den enkelte familie?

Hvad med tiende? Sætter vi os som enkeltpersoner i en sådan stilling, at vi kan modtage de strålende forjættelser, som Herren har givet til dem, som bestandig overholder denne lov? Han tilbød at blive sat på prøve, hvis Han ikke ville åbne himmelens sluser og udøse velsignelser i overmål, og så sagde Han:

»Jeg vil for eders skyld skræmme æderne, så at de ikke ødelægger eder landets afgrøde, og vinstokken på marken skal ikke slå eder fejl, siger Hærskarers Herre.« *(Mal. 3:11).*

Hvilken forjættelse dette er for dem, som er villige til at overholde loven! Kan nogen af os retfærdiggøre det, hvis vi tilbageholder eller kniber på det, som i virkeligheden tilhører Herren?

Præsident Heber C. Kimballs røst klang i selve denne bygning angående emnet tiende, da han sagde:

»Du har intet, undtagen hvad du har modtaget fra den Almægtige. Hvorfra får du vand, kød, brød og livets bekvemmeligheder? Skabte Han dem ikke? Var ikke de dele, de består af, anbragt på jorden, før du kom her? Hvis du ikke betaler en øre i tiende, vil det ikke forarme Herren, men jeg skal sige dig, hvor virkningen vil ligge. Den vil indvirke på dig selv, på din egen frelse«.

Og jeg vil gerne tilføje højst sandsynligt også på dine børns frelse, thi »som fader, så søn« er en gammel, men sand talemåde.

Mine brødre og søstre, Herrens befalinger er ikke autoritative udsagn, det er principper givet af en barmhjertig Fader for at holde os og hele menneskeheden, som vil følge Ham, borte fra synd, sorg og anger. Vi taler i disse dage en hel del om sikkerhed. En af de bedste definitioner på sikkerhed, som jeg nogensinde har kendt, findes i Helamans ord i Mormons Bog:

»Og nu, mine sønner, ihukom, ihukom, at det er på vor Forløsers klippe, på Kristus, Guds Søn, I må bygge jeres grundvold, så at når djævelen sender sine mægtige vinde, ja, sine pile i hvirvelvinden, ja, når al hans hagl og frygtelige uvejr skal ramme jer, at det da ingen magt skal få over jer til at drage jer ned i elendighedens og den evige pines afgrund på grund af klippen, som I er bygget på, hvilken er en sikker grundvold, en grundvold, som menneskene ikke kan falde på, dersom de bygger derpå.« *(Hel. 5:12).*

Jeg kan lide dette skriftsted, og jeg har taget det til mit hjerte. Jeg vil gerne være talsmand for det overfor de unge og de gamle og os alle, ja, i virkeligheden overfor hele menneskeheden, for det er så sandt som det kan være.

Må vi, mine brødre og søstre, stå fast på denne sikre grundvold og bidrag derved til Kirkens fremgang, når den går frem mod fuldendelsen af sin guddommelige bestemmelse, og lad os samtidig sikre os vor individuelle og fælles frelse og måske ophøjelse, det beder jeg, idet jeg samtidig bærer vidne om, at Frelseren lever og at dette er Hans værk, i vor Herres, Jesu Kristi, Mesterens, navn. Amen.

Fædre er til at tale til ...

af *Richard L. Evans*

Der findes nogle vidunderlige ord i vort sprog, ord, som er uadskilleligt forbundne: hjem, moder, fader, familie — og i vore tanker er de lænket til de ømmeste og mest betydningsfulde erindringer. Det normale er, at faderen er mere borte og mindre kendt med de daglige problemer og programmer. Men fædre er folk, i hvis fodspor sønner er tilbøjelige til at gå, og hos hvem døtre som regel får deres vilje. Fædre er folk, hvis navn familien kendes under. Fædre er folk, som sønner og døtre skulle føle sig fri til at komme til med deres problemer. Det er lotterispil at gå alene med problemerne i livet, og fædre er til at tale til — selv om de synes at have altfor travlt, og selv om de gør så meget for familien på andre måder, at de ikke er nok hjemme. For omkring tre hundrede år siden sagde John Locke: ».... en fader vil gøre vel i, efterhånden som hans søn vokser op .... at tale fortroligt med ham .... Jo tidligere du behandler ham som en mand, jo før vil han begynde at blive det; og hvis du lader ham tale alvorligt .... med dig, vil du .... løfte hans sind op over ungdommens sædvanlige fornøjelser og de ubetydelige ting, som den sædvanligvis beskæftiger sig med .... Og jeg kan ikke lade være med ofte at undre mig, når jeg ser fædre, som elsker deres sønner så højt, og dog ordner sagen .... som om de aldrig skulle glæde sig eller have nogen hygge sammen med dem, de elsker højst i verden .... Intet samler og skaber venskab og velvilje så meget som tillidsfuldt samvær .... Andre venligheder, ud over dette, kan stadig efterlade nogen tvivl, men når din søn ser dig åbne dit sind for ham, (vil han vide, at han har) en ven og ... fader ...« Så meget af, hvad John Locke skrev. Det er vederkvægende, når en fader i sin søn ser sig selv, sine manerer, sin måde at være på, sine ord. Det er et stort øjeblik i livet, når en fader ser sin søn blive højere end han selv, eller nå længere. Det er velsignet for fædre at se deres sønner overgå dem. Gud velsigne fædrene — og velsigne de sønner og døtre, som giver deres fædre den største gave de har, nemlig deres kærlighed til ham, og dertil et dydigt, hæderligt, nyttigt liv.

(Fra Tempelpladsen, 19. juni 1960)

Månedens SPØRGSMÅL

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Kirker på jorden under Tusindsårsriget

Spørgsmål:

Vil der være nogen andre kirker med præster på jorden under Tusindårsriget, som vil undervise i lærdomme, der er i modstrid med lærdommene i den Kirke, som Herren har oprettet? Jeg forstår, at i opstandelsen vil folk af alle trosbekendelser og trosretninger opstå, men jeg er ikke helt sikker med hensyn til Tusindårsriget.

Svar:

Når Jesu Kristi regering kommer under Tusindårsriget, vil kun de, som har levet den telestiale lov, blive fjernet. Det er i Bibelen og andre af Kirkens standardværker berettet, at jorden vil blive renset for al sin fordærvelse og ondskab. De, som har levet et dydigt liv, som har været ærlige i deres handlemåde overfor deres medmennesker og har forsøgt at gøre godt efter deres bedste overbevisning, vil blive tilbage. Til Malakias blev det åbenbaret, at ».... alle de frække og alle, som øver gudløshed, skal blive som strå, og dagen, som kommer, skal lade dem gå op i luer, siger Hærskarers Herre, så der ikke levnes rod eller gren af dem.« *(Mal. 4:1)*. Esajas forkyndte også, at fordi folket havde brudt den evige pagt og besmittet jorden, ».... svides jordens beboere bort, kun få af de dødelige levnes.« *(Es. 24:6)*. I denne forvaltning har Herren åbenbaret følgende:

»Og berede sig på den åbenbarelse, som skal komme, når forhænget, som dækker mit tempel i mit tabernakel, og som skjuler jorden, skal tages bort, og alt kød tilsammen skue mig.

Og alt det forkrænkelige, både af mennesker og dyr på marken og af himlens fugle og af fiskene i havet og alt, som findes på den ganske jord, skal fortæres.

Ligeledes skal elementerne smelte af hede, og alt skal blive nyt, så min kundskab og herlighed må bo på jorden«. *(L. & P. 101: 23—25)*.

Så vi lærer, at alle forkrænkelige ting, enten det er mennesker eller dyr eller elementer, skal fortæres, men alt, hvad der ikke kommer under denne frygtelige forordning, skal blive tilbage. Derfor vil de ærlige og oprigtige af alle nationer, stammer og trosretninger, som har holdt den terrestriale såvelsom den celestiale lov, blive tilbage. Under disse betingelser vil folk komme ind i Jesu Kristi store regering og tage deres trosbekendelser og religiøse lærdomme med sig. Deres handlefrihed vil ikke blive taget fra dem. Om dette emne har Præsident Brigham Young sagt:

»I Tusindårsriget vil menneskene have det privilegium at have deres egen tro, men de vil ikke have det privilegium at behandle Guddommens navn og karakter, som de har gjort det før. Nej, men hvert knæ skal bøje sig og hver tunge bekende til Gud Faderens ære, at Jesus er Kristus.« *(Discourses of Brigham Young,* 1943 ed., p. 119).

Profeten Joseph Smith har sagt:

»Der vil være ugudelige mennesker på jorden i de tusinde år. Hedningenationerne, som ikke vil komme for at tilbede Herren, vil blive hjemsøgt med Guds straffedomme og må med tiden blive udryddet af jorden«. *(Profeten Joseph Smiths Lærdomme,* p. 323).

Udtalelsen om, at der vil findes ugudelige mennesker på jorden under Tusindårsriget har forårsaget stor forvirring hos mange, fordi Herren forkyndte, at de ugudelige ikke skal bestå, men skal blive fortæret. *(L. & P. 5:18-9, 29:8-10, 101:23-25)*. Ved at anvende udtrykket »ugudelige mennesker« i denne belæring gjorde Profeten det på samme måde, som Herren anvender i det 84. kapitel i Lære og Pagter, 49—53. Herren taler i disse skriftsteder om dem, som ikke har antaget evangeliet, som værende under syndens bånd og derfor »ugudelige«. Mange af disse mennesker er ganske vist hæderlige og mennesker, der lever et rent liv, men de har ikke antaget evangeliet. »Indbyggerne af den terrestriale orden vil forblive på jorden under Tusindårsriget, og disse mennesker er uden evangeliets forordninger«. *(Profeten Joseph Smiths Lærdomme,* side 323, fodnoten).

Herren sagde gennem Esajas, da Han talte om Tusindårsriget:

»Thi se, jeg skaber nye himle og
en ny jord,
det gamle huskes ej mer, rinder
ingen i hu;
men man frydes og jubler evigt
over det, jeg skaber,
thi se, jeg skaber Jerusalem til jubel,
dets folk til fryd;
jeg skal juble over Jerusalem og
frydes ved mit folk;
der skal ej mer høres gråd, ej
heller skrig.
Der skal ikke være børn, der dør
som spæde,
eller olding, som ikke når sine
dages tal;
thi den yngste, som dør, er
hundred år,
og forbandet er den, som ej når
de hundred«.

(Es. 65:17-20. Jvf. L. & P. 101:28-31).

Evangeliet vil blive forkyndt langt mere intenst og med større kraft under Tusindårsriget, indtil alle jordens indbyggere vil antage det. Satan vil være bundet, så han ikke kan friste noget menneske. Skulle noget menneske nægte at omvende sig og modtage evangeliet under disse betingelser, så vil han blive forbandet. Gennem de åbenbaringer, der er givet til profeterne, lærer vi, at under Jesu Kristi regering i tusind år vil til sidst alle folk antage sandheden. Esajas profeterede om Tusindårsriget som følger:

»Og ulven skal gå hos lammet,
panteren hvile hos kiddet,
kalven og ungløven græsse sammen,
dem driver en lille dreng.
Kvien og bjørnen bliver venner, deres
unger ligger side om side,
og løven æder strå som oksen;
den spæde skal lege ved øglens hul,
den afvante række sin hånd til
giftslangens rede.
Der gøres ej ondt og voldes ej mén
i hele mit hellige bjergland;
thi landet er fuldt af Herrens
kundskab,
som vandene dækker havets bund«.
(Es. 11:6-9).

Dette kapitel i Esajas citerede Moroni for Profeten Joseph Smith og sagde til ham, at det skulle til at gå i opfyldelse. Hvis Herrens kundskab dækker jorden som vandene dækker havets bund, må alle tage imod den. Ydermere er Herrens forjættelse gennem Esajas, at det så ikke længere er nødvendigt for nogen at undervise sin næste, ». . . . og sige: Kend Herren! Thi de skal alle kende mig fra den mindste til den største, lyder det fra Herren.« *(Jer. 31:34).*

Joseph Fielding Smith.

Det stod i STJERNEN for 100 Aar siden

15. Oktober 1863.

Nødvendigheden af at tilegne sig Kundskaber

Det er umuligt for os at overvurdere Vigtigheden af at benytte vor Tid og vore Evner saaledes, at vi kunne være istand til at udføre vore Pligter i de forskjellige Kredse, vi befinde os i, og at berede os saameget vi kunne til at indtage Stillinger, hvortil der udfordres større Kundskab, og i hvilke der hviler en større Ansvarlighed paa os. Guds Rige vil ikke altid indtage den samme underordnede Stilling, det nu gjør, ikke heller vil det holde sig indenfor de afstukne Grændser, der nu ere satte for det. Der vil ikke hengaa mange Aar førend det vil indtage en Stilling blandt Jordens Nationer og udøve en ledende og regjerende Magt i Religionen og Politiken i Verden, og naar det udsender sine Medlemmer som Repræsentanter, ville de ikke længere blive behandlede med den Ringeagt, som de nutildags maae taale. For at kunne være beredt paa denne nye Tingenes Tilstand og for at kunne holde Skridt med Rigets gradvise, men stadige Fremgang, har Herren befalet sine Tjenere at »søge flittigen og lære hinanden Viisdoms Ord; søger Kundskab ud af de bedste Bøger, søger Lærdom ved Granskning og ogsaa ved Tro«. Og atter »gransk og lær og bliv bekjendt med alle gode Bøger, med Sprog og med Tungemaal og Folk«. Vi kunne let forstaae af disse Anførsler, som ogsaa af mange andre Raad, vi have faaet i denne Retning, at skjøndt Herren har taget de Ringe af denne Verden — dem, der ere ulærte og foragtede for at tærske Nationerne ved den Hellig-Aands Kraft, saa ønsker han dog ikke de altid skulde vedblive at være svage, ulærte og foragtede; han har derimod formanet dem til at søge Viisdom og Kundskab og at lære, for at vi kunne blive bekjendte med de forskjellige Lande paa Jorden, med deres forskjellige Love, Skikke, Sprog og Indbyggere.

Det Fornuftige i at følge denne Fremgangsmaade, have vore Ældster, som ere blevne sendte ud til Jordens forskjellige Nationer, allerede seet; om nogle faa Aar vil det blive endnu tydeligere at see, thi da skulle vore Ældster sendes ud som Repræsentanter for Guds Rige, og de ville da blive nødte til at bevæge dem i de høiere Klasser i Samfundet, som det kaldes. Den Tid vil sikkerlig komme; det er let at see hvor nødvendigt det vil være for Alle, der maatte blive beskikkede til at indtage saa ansvarsfulde Stillinger, at besidde den fornødne Kundskab og Forstand, forenet med en tilstrækkelig Kjendskab til de Skikke og Love, der bestaae hos de Folk, man maatte komme til at virke iblandt, for at kunne opfylde deres Beskikkelse til det Riges Ære, i hvis Tjeneste de ville staae og til deres eget Gavn. Tiden vil ogsaa komme, da Guds Tjenere, i Besiddelse af det hellige Præstedømme, ville blive beskikkede til at præsidere over de forskjellige Stammer og Nationer paa Jorden og at udøve Zions Lov iblandt dem i Retfærdighed og Naade; dette kunne de umulig gjøre, hvis de ikke have Kjendskab til de Skikke og Love, der have været indskærpede iblandt Folkene; de maae ogsaa være bekjendte med den tidligere Historie og de Sædvaner, der have gjort sig gjeldende i Fortiden, thi det er nødvendigt at vide dette for at kunne dømme og regjere med Viisdom og Retfærdighed. Nogle kunne indvende, at saa store Forandringer vil ikke finde Sted i deres Tid, og det er derfor unyttigt for dem at have saa meget Besvær for at berede dem for den Fremtid, de ikke ville opleve. Om disse Begivenheder end ikke ville finde Sted i vore Dage, saa ville de dog gaae for sig i vore Børns Dage; hvorledes skulle de beredes for disse vigtige Tildragelser, hvis ikke vi som deres Fædre og Ledere kunne lære og undervise dem udaf de bedste Bøger og ved at belære dem om de Mennesker og Ting, der omgive dem. Denne Kundskab kunne vi naturligvis ikke bibringe Andre, naar vi ikke selv besidde den; denne Grund er altsaa tilstrækkelig til at vise hvor vigtigt det er for hvert Medlem og især for de Ældste i Menigheden at tilegne sig nyttig Kundskab, eftersom deres Omstændigheder tillader det, enten ved Læsning eller Iagttagelse.

Fuldt saa nødvendigt som det Omskrevne er det for vore Ældster at berige sig med praktisk Kundskab nu — især med rette Begreber om Evangeliets Principer og Guds Aabenbaringer — og at vænne sig til at opføre sig som dannede Personer, der kunne bevæge sig med Anstand i bedre Kredse. Guds Tjenere ere udsendte for at være Frelsere for Menneskene; de bære Sandheden med sig, ved hvilken Frelse kan erholdes; men hvis de ville være Ordets sande Tjenere og udføre noget Godt, maae de være som Apostelen Paulus siger »dygtiggjort til al god Gjerning« og udrustet med de fornødne Egenskaber baade i Ord og Gjerning,

for at kunne fremsætte Sandheden paa en antagelig og frelsende Maade. Det er ikke tilstrækkeligt, at de besidde »Aandens Sværd«; de maa ogsaa vide hvorledes de skulle bruge det. Et Sværd er et meget virkende Vaaben for den, der veed hvorledes det skal bruges, men for den, der ikke har Forstand derpaa, er det endog mere farligt for ham selv end for Andre. Diamanten er en kostbar Skat; men den er ikke mindre værdifuld naar den er renset og afslebet end naar den er i den raa Tilstand, som naar den kommer fra Minerne. Det er fuldkomment rigtigt at bruge ethvert hæderligt Middel til Sandhedens Udspredelse; Gud vil hjælpe Enhver, som lever efter hans Aands Indflydelse til at undgaae ethvert unødvendigt Sammenstød med Fordomme og Traditioner hos de Folk, han maatte arbeide iblandt, og han vil være istand til at fremsætte Sandhedens Principer paa en beskeden og forstaaelig Maade.

Det er sandt nok, at vi ere blevne lærte at prædike efter Aandens Indskydelse, istedetfor forud at have tænkt over hvad vi skulle sige; denne Befaling var dog ikke beregnet paa at forhindre Nogen fra at undersøge og samle sig Kundskaber og overlade Alt til Guds Aands Indskydelse uden nogensomhelst Anstrængelse fra vor egen Side. Guds trofaste Tjenere i denne Uddeling have den samme Forjættelse, som de gamle Apostler og Disciple i Frelserens Dage, nemlig den, at Aanden skulde bringe til deres Hukommelse alle de Ting, som det var nødvendigt at omtale, naar de fremstode for at prædike og forsvare Evangeliet. Men dersom vort Sind ikke er beriget med nogle Følelser og dersom vi aldrig have tilegnet os nogen Kundskab om Evangeliet i Almindelighed, vil der jo ikke være Noget for Herrens Aand at bringe til Hukommelsen; ligesom det vil være umuligt for Nogen at fremkalde det i Erindringen, han aldrig har lært, saaledes vil ogsaa den føle sig skuffet, som stoler paa, at Guds Aand skal paaminde ham om Noget, hvorom han ingen Kundskab har havt.

Det paahviler de Hellige som en Pligt at granske i de Aabenbaringer, Herren har givet til sine jordiske Børn i alle Tidsaldre og at gjøre sig bekjendte med Kirkens Lærdomme og berige deres Hukommelse med Beviser, saavel af den hellige Skrift som af Verdens- og Kirkehistorien, for Sandheden de forkynde. Naar de have gjort dette, kunne de med Tillid overlade dem til Guds Aands Veiledning, som vil fremkalde saadanne Ting i deres Erindring, som vil gavne og opbygge dem, til hvem de tale.

Genealogisk Forening

Vi opfordrer indtrængende *alle* søskende til at gennemlæse og nøje give agt på de genealogiske spørgsmål, vi bringer i STJERNEN, også dem vi har bragt i tidligere numre, da de som regel drejer sig om generelle tvivlsspørgsmål, som de fleste søskende før eller senere vil komme ud for i deres genealogiske efterforskningsarbejde.

Rettelser og tilføjelser til tidligere indsendte skemaer

Spørgsmål:

For nogle år siden sendte min onkel et familieskema med mine oldeforældre ind, og et eksemplar af dette skema findes i arkivet. Under mit efterforskningsarbejde har jeg fundet nogle flere oplysninger, som ikke findes på det skema, som min onkel indsendte. Hvorledes kan jeg få disse oplysninger tilføjet på det skema, der findes i arkivet?

Svar:

Det må fremhæves, at når et familieskema indsendes til Genealogical Society, gøres der ikke noget forsøg på at kontrollere, om de *genealogiske* oplysninger på skemaet er korrekte. Det er derfor sandsynligt, at der findes familieskemaer i Kirkens genealogiske arkiv, som ikke er genealogisk korrekte eller komplette.

Når fejl opdages, og der kræves forandringer på skemaer, der allerede findes i arkivet, har det været Genealogical Societys ønske at rette sådanne fejl. Imidlertid er anmodningerne om rettelse af sådanne fejl taget til i et sådant omfang, at det i nogen tid fremover vil være umuligt at tage sig af alle disse anmodninger om rettelser.

Der kan derfor ikke modtages nogen anmodninger om rettelser eller forandringer, før denne store hob af ventende rettelser er blevet i orden. Så snart dette er sket, vil der komme meddelelse om det, således at der kan drages omsorg for nye rettelser. De eneste undtagelser fra denne almindelige regel er:

1. Hvis nye efterforskninger afslører, *at der findes flere børn, som skal tilføjes på et allerede indsendt familieskema,* skal der indsendes et nyt, komplet familieskema, således at tempelordinancer for de tilføjede børn kan blive udført. Et brev sendes sammen med skemaet med oplysning om, at der er blevet føjet børn til på dette skema, og at der allerede findes et skema i arkivet.

Hvis der ikke er andre uoverensstemmelser mellem det skema, der findes i arkivet, og det nye skema, vil navnene på de tilføjede børn blive gjort rede til tempelarbejde uden unødig forsinkelse.

Hvis der imidlertid foruden de tilføjede børn er andre vigtige uoverensstemmelser mellem de to skemaer, vil navnene på de tilføjede børn blive gjort rede til tempelordinancer, men ingen andre rettelser vil blive foretaget.

2. *Hvis en dødsdato findes for en person på et familieskema i arkivet, og denne person er født indenfor de sidste hundrede år.* Ingen stedfortrædende ordinancer vil blive udført for en person, der er født indenfor de sidste hundrede år, med mindre man har den bestemte dødsdato for vedkommende. Hvis man ikke har dødsdatoen, vil den pågældende blive betragtet som levende, og intet stedfortrædende ordinancearbejde vil blive udført, før der er gået hundrede år efter hans fødselsdato.

Hvis dødsdatoen på en sådan person findes, *efter* at det originale skema, hvorpå vedkommende er opført, er blevet behandlet, skal et nyt og komplet familieskema udfyldes, og dødsdatoen tilføjes; et brev medsendes med oplysning om, at dødsdatoen er blevet tilføjet.

I sådanne tilfælde vil dødsdatoen blive tilføjet i Genealogical Society og navnet frigivet til tempelordinancer uden yderligere forsinkelse.

3. *Hvis tempelarbejde er blevet udført under forkert betegnelse af køn* for et navn på et familieskema, der findes i arkivet, skal et nyt og komplet familieskema indsendes med den rette betegnelse. Problemet skal forklares i et brev, der vedlægges, og navnet vil så blive gjort klar uden yderligere forsinkelse.

(Fra *Improvement Era,* juni 1963)

Skemaer for levende familier

Grenspræsidenterne bør opmuntre alle familier i grenen til at udfylde deres eget familieskema og anetavler som en begyndelse til virkeligt genealogisk efterforskningsarbejde.

Tidligere er der blevet opfordret til at indsende disse skemaer til Genealogical Society til opbevaring i deres arkiv. På grund af pladsmangel har Genealogical Society imidlertid nu anbefalet, at disse skemaer *ikke* indsendes til arkivet, men opbevares af de pågældende selv som en del af deres familieoptegnelser. Såfremt der imidlertid findes døde personer på skemaerne, skal disse indsendes til Genealogisk Forening, således at tempelarbejde kan udføres for disse døde personer.

Angående børn, der dør som små, samt dødfødte børn

Spørgsmål:

I nogle af mine forfædres familier har jeg lagt mærke til, at der findes en del børn, der er døde som små. Jeg forstår, at der ikke skal udføres noget tempelarbejde for børn, der dør, før de er otte år gamle. Hvis dette er rigtigt, hvorfor er det så nødvendigt at opføre sådanne børn på familieskemaerne?

Svar:

Deres spørgsmål er baseret på den fejlagtige opfattelse, at der ikke skal udføres *nogetsomhelst* tempelarbejde for dem, der dør før de er otte år. Det er rigtigt, at der ikke udføres dåb eller endowment for de børn, der dør, før de er nået otte års alderen, men de skal dog besegles som børn til deres forældre.

Ingen familiegruppe ville være komplet uden *alle* dens medlemmer, derfor er det nødvendigt at opføre *alle* børn på et familieskema sammen med deres forældre.

Spørgsmål:

Er det nødvendigt at opføre dødfødte børn på et familieskema sammen med deres forældre? Hvis det er, bliver der så udført noget tempelarbejde for dem?

Svar:

Dødfødte børn skal opføres på deres forældres familieskema i den normale kronologiske orden, som om det havde været en normal fødsel.

Der vil ikke blive udført noget tempelarbejde for dødfødte børn. Præsident Joseph Fielding Smith har fremsat følgende forklaring i vol. II i *Doctrines of Salvation,* p. 280:

»Der er ingen oplysning givet gennem åbenbaring med hensyn til dødfødte børn. Jeg har imidlertid den personlige opfattelse, at vi bør have det håb, at disse små vil få en opstandelse og derefter tilhøre os. Jeg kan ikke lade være at føle, at det vil være tilfældet.

Når et ægtepar får et dødfødt barn, giver vi dem al den trøst vi kan. Vi har god grund til at håbe. Begravelseshøjtideligheder kan afholdes for sådanne børn, hvis forældrene ønsker det. Dødfødte børn skal ikke opføres som fødsler eller på anden måde i Kirkens medlemsprotokoller, men det anbefales, at forældrene i deres egne familieoptegnelser opfører et navn for hvert af de dødfødte børn.«

(Fra *Improvement Era,* august 1963).

Obs.:

GARMENTS

Søskende, som har været i Templet, kan hos deres grenspræsident få en prisliste over garments med oplysninger om, hvor og hvorledes de kan købe deres garments.

I København sælges garments ved søster *Inger Kyhlensø* onsdag og torsdag fra kl. 10—13 i kirken, Priorvej 12, F.

Hjælpe-foreningen

Kære søstre!

Det har været vidunderligt at bo i missionshjemmet i den sidste uge sammen med søster Thorup og at høre om de vidunderlige hjælpeforeninger i hele den danske mission. Må Herren fortsat velsigne jer i jeres arbejde, så I altid kan vide, at *I* tilfulde har støttet dette nødvendige program.

Jeg har kun arbejdet i Hjælpeforeningen i de sidste tre år som rådgiver. Jeg fik så megen inspiration fra vore velskrevne lektier. Jeg følte det, som om hver eneste lektie var skrevet netop for mig. Jeg mødte så mange dejlige søstre, som jeg aldrig ville have truffet, hvis jeg havde valgt at blive hjemme. Det var gennem Hjælpeforeningen, at jeg lærte, hvorledes jeg skulle sy tøj til mine børn og lave mange andre yndige og interessante ting.

Er det ikke en god anledning for dem, der ellers aldrig bærer deres vidnesbyrd, at de kan gøre det i Hjælpeforeningen? Vi kommer til at føle os så nær til Herren og til hinanden.

Jeg vil gerne have, at I søstre skal vide, at jeg virkelig har et vidnesbyrd om dette store værk. Kun lidt vidste jeg for tre måneder siden om, at jeg ville kunne bære dette vidnesbyrd for jer, men hele vort liv er usikkert. Har du nogensinde gået ad en ukendt sti, efter at det var blevet mørkt? Hvor utilpas har du følt dig, medens du tumlede afsted ned ad vejen! De forskellige slags støj, som trængte gennem mørket, fyldte dit hjerte med frygt. Stubbe, buske og pæle, som er så uskadelige om dagen, bliver til uhyrer i mørket. Selv den støj, som dine egne sko laver, eller raslen af dit tøj sender gysen gennem dig.

At gå ned ad den samme sti sammen med nogen, som man kender, eller som kender stien, ville have befriet én for megen angst.

Hele vort liv er en ukendt sti — vi ved ikke, hvad det næste øjeblik har i beredskab for os. Det kan være noget godt, det kan være noget dårligt. Hvad det end er, behøver vi ikke at frygte, hvis vi har en positiv tro på vor himmelske Fader og bruger Jesus Kristus som vor leder. Hvem ville drage ad den ukendte livets sti alene, hvis man kunne få et så berigende rejseselskab?

Jeg er sikker på, at hver dag, jeg tilbringer i Danmark, vil blive en dejlig dag. Jeg beder jer hjælpe mig med at lære jer at kende. Jeg ønsker at lære alle jer kære søstre *personligt* at kende!

Jeres hengivne søster

Ingrid Sorenson, præsidentinde.

HJÆLPEFORENINGEN

En velsignelse for unge kvinder

af *Belva Barlow,*
medlem af Hjælpeforeningens
Generalbestyrelse

Børn er hvad deres mødre er.
Ikke den kærligste faders kærligste
omsorg kan på samme måde forme
det spæde hjerte.

Walter Savage Landor.

Hvis ovenstående citat er sandt, hvor nødvendigt er det så ikke for os, som søstre i Hjælpeforeningen, at forberede os til det ædle kald som mødre! Og hvis det, som det er sagt, er de første fem eller seks år, der er de mest betydningsfulde med hensyn til at bestemme et menneskes karakter, så er den rette tidlige vejledning af et barn af den yderste vigtighed. Præsident Brigham Young udtalte, at »Mødrene er de bevægelige redskaber i Forsynets hånd til at lede nationernes skæbne«. Og i lyset af dette skulle vi vurdere vort nuværende eller fremtidige arbejde som husholdersker, hustruer og mødre. Fordi fremtiden ligger i de unges hænder, er det til Kirkens unge mødre, jeg henvender mig.

Unge kvinder har altid spillet en betydelig rolle ved dannelsen af menneskehedens skæbne; unge kvinder foretog den lange og besværlige rejse mod en ukendt fremtid til den »nye verden« som svar på deres mænds råb om frihed; unge kvinder udholdt stivheden og afsavnene i de kolde vintre i New England med de færreste nødvendighedsartikler; de rejste mod vest tværs over de appalachiske bjerge ind i et vildt, ensomt land, og levede i dødens skygge på grund af kulde, sult eller sygdom; og dog foretog de for deres tros skyld den farefulde færd over bjerge og sletter til den store Saltsødal, efterladende mange af deres kære, som de måtte begrave langs vejsiden.

Dette er kun nogle få eksempler på, hvorledes unge kvinder har mødt deres tids opgaver. Vi kan og skal møde vore dages opgaver. Sejrens krone er den samme, kun omgivelserne forandrer sig.

Emerson har sagt: »Sukces træder på hvert rigtigt skridt«. Af alle kvinder bør vi i Kirken tage de »rigtige« skridt, og til dette formål blev Hjælpeforeningen organiseret. Præsident Joseph F. Smith sagde, at Hjælpeforeningen ville blive en stor organisation, hvis de unge kvinder ville slutte sig til den.

»Vi ønsker, at de unge kvinder, de intelligente kvinder, kvinder med tro, mod og renhed skal slutte sig til Hjælpeforeningen i de forskellige stave og warder i Zion. Vi ønsker, at de skal tage fat på dette arbejde med styrke, med intelligens og enighed, til opbyggelse af Zion og for at instruere kvinderne i deres pligter — huslige pligter, offentlige pligter og enhver anden pligt, som kan påhvile dem«. *(Gospel Doctrine,* 1956 Edition, p. 387).

Jeg tror, at det lige så sandfærdigt kan siges, at de unge kvinder i Kirken vil blive store, hvis de sætter sig selv i en sådan stilling, at de kan modtage de velsignelser, der kan opnås ved at deltage i Hjælpeforeningens arbejde.

Da en gruppe søstre i 1842 gik til Profeten med en forfatning og vedtægter med det formål at oprette en kvindeforening, udtalte Profeten, at forfatningen og vedtægterne var de bedste, han nogensinde havde set. Derefter fortsatte han: »Men det er ikke det I ønsker. Sig til søstrene, at deres tilbud er anerkendt af Herren, og Han har noget bedre for dem end en skreven forfatning ....« *(A Centenary of Relief Society,* p. 14).

Den 17. marts 1842 organiserede Profeten Hjælpeforeningen »efter præstedømmets mønster«. I april samme år mødtes Profeten igen med søstrene, og ved den lejlighed sagde han:

»Dette er en velgørenhedsforening og i overensstemmelse med jeres natur; det er naturligt for kvinder at have følelser som næstekærlighed og gavmildhed. I er nu sat i en stilling, hvor I kan handle efter de sympatier, som Gud har plantet i jeres bryst.

Hvis I lever op til disse principper, hvor stor og strålende vil så ikke jeres belønning blive i det celestiale rige! Hvis I lever op til jeres privilegier, kan englene ikke holde sig tilbage fra at være jeres medhjælpere«. (*DHC IV*, p. 605).

Profetens vurdering af den kvindelige natur anslår en streng, der giver genlyd i os alle. Han sagde ikke, at næstekærlighed og gavmildhed kun er gifte kvinders natur, eller kun ældre kvinders eller kun unge kvinders. Sådanne karakteregenskaber hører til alle kvinder — ugifte unge piger, brude, mødre og bedstemødre. Det *er* i overensstemmelse med vor natur, hvis vi dyrker den, at føle medlidenhed, at elske sandheden, at sætte pris på skønhed, at elske alle børn og at være venlige, ædelmodige, omsorgsfulde og ærlige. At nå fuldkommenhed i disse egenskaber, indrømmer jeg gerne, kræver intenst arbejde og årvågenhed. Selv om det ikke er let, er vi så velsignet, at vi har en medfødt indre trang i denne retning.

Livets rejse er en højst spændende rejse, men den er fuld af mange vanskeligheder. Hjælpeforeningen er et vigtigt befordringsmiddel, organiseret under guddommelig inspiration, til at hjælpe os at gøre denne rejse vellykket. At en kvinde indskiber sig til livets rejse uden Hjælpeforeningens hjælp, kan lignes ved at rejse hundreder af mil til fods hellere end at bruge moderne transportmidler. En sådan kvinde kan blive træt og aldrig nå sit mål, eller, *hvis* hun når det, vil hun være meget værre af bare slid. Og dog er der mange unge kvinder i dag, som indskiber sig på denne yderst vigtige livsrejse »til fods«.

Hjælpeforeningen blev grundlagt for at hjælpe os til at danne vort liv og vor families liv, medens vi er unge; den blev oprettet for at gøre rejsen tilbage til vor himmelske Fader behagelig og udbytterig, og i høj grad for at sikre vor »ankomst«. Præsident Brigham Young fortalte søstrene, at

».... disse foreninger er til forbedring af vore manerer, vor klædedragt, vore vaner og vor levemåde .... Kan I fortælle om den mængde godt, som mødrene og døtrene i Israel er i stand til at udføre? Nej, det er umuligt. Og det gode, de vil gøre, vil følge dem i al evighed.« *(Discourses og Brigham Young,* p. 216).

Dette er formålet med Foreningen. Hjælpeforeningen er ikke bare »endnu en« kvindeforening. Som Det første Præsidentskab skrev den 3. juli 1942:

»Vi beder jer søstre i Hjælpeforeningen aldrig glemme, at de er en enestående organisation i hele verden, for de blev organiseret under Herrens inspiration, som blev givet til den store Profet .... Ingen anden kvindeorganisation på hele jorden har haft en sådan fødsel». *(A Centenary of Relief Society,* p. 7).

Da Jesu Kristi evangelium ikke blot er et evangelium, som vi skal »modtage«, ventes det, at hver eneste af os skal »give« — tid, talenter, ydelser, materialer. Ved at gøre det er vi sikre på at »modtage« — tro, vidnesbyrd, anledninger, vækst, vejledning. I denne tidsalder med »giv-til-mig-isme« er behovet for hæderlige kvinder, der ønsker at tjene, presserende — presserende for menneskets frelse i almindelighed og for det enkelte menneskes ophøjelse. Hjælpeforeningens motto »Kærligheden ophører aldrig« stræber efter at omfatte det fulde mål for at give og vokse.

Foruden at være enestående som en kvindeorganisation på grund af sin guddommelige oprindelse og velsignelse under Guds præstedømme, er Hjælpeforeningen enestående på en anden meget betydelig måde — ved storheden og mangfoldigheden i sit program. Kan du nævne en lignende organisation, hvor der, som profeter har forkyndt, kan findes »intellektuelle, kulturelle og åndelige værdier .... tilstrækkelige til dens medlemmers almindelige fornødenheder«? *(Ibid.* p. 7). Medlemsskab af sociale, kollegiale, altruistiske, litterære, teologiske, musik-grupper og andre grupper skaber anledninger til at tjene, til at lære, til at vokse. Hjælpeforeningen skaffer alle disse anledninger under guddommelig vejledning. Vi har fået det råd, at Hjælpeforeningens

».... medlemmer skulle ikke tillade noget andet tilhørsforhold at afbryde eller indvirke på Hjælpeforeningens arbejde. De skulle give Hjæpeforeningen forret fremfor alle sociale og andre slags klubber og foreninger af lignende art. *(ibid. p. 7).*

Og hvorfor ikke, hvis de ved at gøre det, kan bevirke, at »engle ikke kan holde sig tilbage fra at være deres medhjælpere«?

Er der nogen kvinde, hvis sjæl ikke bliver større ved at være en del af et veltrænet Syngende Mødrekor? Er der nogen kvinde, som ikke vokser ved at læse, undersøge og forberede sig for at kunne fremsætte en stimulerende lektie? Kan man lade være at blive rørt og styrket, når man, ved slutningen af et studium af skrifterne, hører et brændende, ydmygt vidnesbyrd blive båret? Er der nogen af os, der ikke sætter pris på vigtigheden af at lære, hvorledes man skal blive en dygtigere arbejder, organisator og planlægger? Når man har hjulpet nogen, der var i nød, eller har fået hjælp gennem en kærlighedstjeneste, kan man så benægte den store betagelse og de velsignelser, der kommer både til den, der har ydet, og den, der har modtaget? Hvis vi skal være retfærdige, må vi besvare alle disse spørgsmål med et rungende »Nej«!

Der er kun få ting i livet, hvor en kvinde uden reservation kan bruge sin energi med den vished, at hendes arbejde er veltilrettelagt og ledet, som hun kan overfor Hjælpeforeningens program. Skrifterne er fulde af formaninger og lignelser angående vigtigheden af at søge Herren og Hans formål, medens man er ung. Og således er det også med Hjælpeforeningens arbejde — de, som finder det tidligt i livet, har en evig fordel.

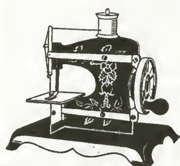
Lad os tage imod Profeten Joseph Smiths formaning og vejledning og »leve op til vore privilegier«. Lad os flittigt stræbe efter at forøge de retfærdige karakteregenskaber i os, som er »i overensstemmelse med vor natur«. De mangfoldige velsignelser, som Herren har forjættet sine retfærdige døtre, vil så blive vore.

Vi lever i en strålende tid, hvor evangeliets fylde er blevet gengivet, men den ondes kræfter er allevegne omkring os. Vi må tage enhver forholdsregel for at bevæbne os med retfærdighed og tro. Jeg håber, at vi som Kirkens unge kvinder vil række ud i livet og finde glæde og spænding ved at hjælpe med til at få retfærdighedens sag til at gå frem. Kirkens unge kvinder bør være optimistiske overfor livet og vise mod og udholdenhed ligesom vore ædle forfædre. Vi har fået at vide gennem Guds profeter, at mange udvalgte ånder er blevet forbeholdt denne forvaltning. Lad os fryde os over det privilegium vi har, at vi lever i denne tidsalder — forud for Frelserens genkomst — og hellige vort arbejde med denne strålende fuldbyrdelse i vente.

Som ung Hjælpeforenings-søster bærer jeg vidnesbyrd om den store velsignelse og styrke, som Hjælpeforeningen kan blive i ens liv, og beder, at de unge kvinder overalt i Kirken vil give agt på brødrenes formaning — at sætte os selv og vore kære i en sådan stilling, at vi kan nyde de velsignelser, der er lovet os, når vi arbejder i denne guddommeligt organiserede forening.

(Fra *Relief Society Magazine,* aug. 63).

Syning

VII. *Sømme*

Hvorledes behandler De Deres sømme? Skelner De mellem de forskellige måder, man kan sømme sit tøj op på, eller bukker De blot kanten om og sømmer den op på samme måde på al slags tøj?

Den rigtige søm, smukt udført, er vigtig for ethvert klædningsstykke, hvis man ønsker at se velklædt ud. Al den omhu, der er anvendt på den øvrige del af kjolen, er ingen nytte til, hvis ikke sømmen er ordentlig.

Sømmene varierer i bredde og måden, de afsluttes på, hvilket afhænger af stof, facon og hvad det, man har syet, skal bruges til. Det er af betydning at lære de forskellige sømmes benævnelser, hvorledes man syr dem, og hvor de anvendes.

At lægge den nederste søm op er det sidste, man gør, når man syr en kjole eller et andet klædningsstykke. Sørg for, at nederdelen hænger lige ned fra taljen, og at langsømmene er strøget helt ud. Hvis noget af nederdelen er klippet på skrå, må man hellere lade den hænge en dag eller to, før man måler sømmen op. På den måde får stoffet lov til at strække sig naturligt, og man undgår, at det senere kommer til at »hænge«.

Hvis stoffet er taget på skrå, er det klogt at forstærke sidesømmene med et kantebånd, når de er syet. Det vil hindre dem i at strække sig og komme til at »hænge«, når man har kjolen på. Denne sikkerhedsforanstaltning er især nødvendig for den bageste søm.

Når man skal sy en kjole op forneden, er det klogt at have det undertøj og de sko på, man har tænkt sig at bruge til den pågældende kjole, eftersom en ændring af hælhøjde og af, hvor fast eller løst undertøjet sidder, påvirker nederdelens længde.

Der findes flere typer måleapparater til nåle eller kridt. Nogle af dem til kridt er beregnet til, at man selv kan afmærke sømmen på sin kjole.

Når man sætter mærkerne på nederdelen, enten man nu gør det selv, eller en anden gør det for en, skal man stå naturligt med armene ned langs siden og fødderne tæt sammen. Bliv stående i denne stilling, til sømmen er afmærket hele vejen rundt; det er apparatet man skal flytte med, ikke personen. Sæt mærker med nåle eller kridt for hver 8—10 cm.

Følgende punkter bør man gå frem efter til alle »nederste« sømme:

1. Buk sømmen op efter mærkerne, således at midter- og sidesømme på det ombukkede stof passer med midter- og sidesømme på selve nederdelen. Ri $1/2$ cm fra ombukningen med lange sting.

2. Kontrollér, at sømmen er lige og falder pænt, ved at sætte den øverste kant af sømmen fast med nåle og derefter prøve kjolen.

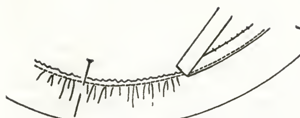
3. Bestem derefter sømmens bredde, som afhænger af materialets vægt og nederdelens facon. Kjoler med jævn vidde og af ikke så tyndt stof ser bedst ud med en 5 cm søm. Hvis stoffet er tyndt, og der ikke er ret megen vidde i nederdelen, passer en søm på 8 cm. På svære materialer vil sømme, der er mere end 5 cm brede, virke klodset. Jo større vidden er i en rundskåren nederdel, des mere vidde vil der også være i den øverste kant af den ombukkede søm; er nederdelen *meget* vid, er det derfor bedst at nøjes med en søm på 3—4 cm.

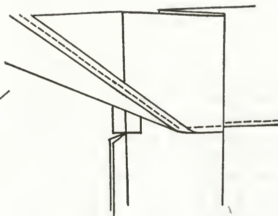
4. Mål sømmens bredde af hele vejen rundt med et båndmål eller en lineal. Klip det overflødige bort.

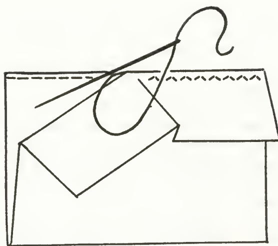
For at få den øverste kant af sømmen til at passe, kan man lidt inden for kanten lave en stikning med maskinen, så man kan trække kanten lidt sammen — eller man kan presse små læg. Sørg for at kanterne ved sidesømmene og for hver bredde i nederdelen passer med sømmens øverste kant.

Kommet så langt presser man sømmen med papir mellem kjolen og sømmen. Saml den vide kant så meget som muligt.

Den mest almindeligt anvendte sømafslutning på nederdele og kjoler er med kantebånd, fordi det ikke fylder noget. Men denne afslutning er ikke altid den bedste, i visse tilfælde er den endda direkte utilfredsstillende. Man bør aldrig anvende rayonkantebånd på bomuldsstoffer, der skal vaskes på vaskeri. De opløses nemlig af den varme, der nødvendigvis må til, for at

strygejernet kan være varmt nok til bomuldsstoffet.

Til sømme i de fleste bomuldskjoler uden alt for megen vidde, kan man blot bukke kanten om og stikke den på maskinen, og derefter »hekse« den usynligt til kjolen. Hvis der er megen vidde i nederdelen, så man er nødt til at samle noget af den vidde, der er i sømmens kant, kan man bruge et belægningsbånd til at samle kanten i.

Til lettere stoffer som f. eks. uld, silke, rayon og nylon, bruger man rayonkantebånd til at afslutte sømmen med; men før man sætter båndet på, må man sørge for, at det overflødige af kanten samles, enten ved at man presser eller folder små læg i kanten eller ved at lave en maskinrining til at trække det ekstra materiale sammen med. Sørg for, at kantebåndet ligger helt glat til kjolen.

Hvis der er megen vidde i nederdelen, får man en glattere sømafslutning ved at forme eller »dreje« kantebåndet, før man stikker det til sømmen. Pres det på strygebrædtet med et varmt jern, idet De samtidig drejer det, så tager det let form efter nederdelens kant.

Stik kantebåndet langs den øverste kant af sømmen, således at kanten af denne skjules. Sæt nåle i ved sidesømmene og sammensyninger af bredder, og »heks« usynligt til kjolen.

Tegning (1) Søm på en rundskåret nederdel. (2) Sømmen i et læg klippes, hvor den falder ind i ombukningen. (3) »Hekset« søm, hvor stingene skjuler sig under kanten.

Musik

Ind imellem vore tekniske øvelser tror vi, det vil virke »forfriskende« med en lille artikel fra vore ledende autoriteter inden for Hjælpeforeningen, om »musikken i Kirken i almindelighed og i Hjælpeforeningen i særdeleshed«. Og hvad vil da være mere naturligt end at lytte til, hvad str. *Florence J. Madsen,* musikautoriteten inden for Generalhovedbestyrelsen, bl. a. siger:

»Lad os tænke lidt over, hvor meget musikken betyder for vore møder. Det er virkelig noget, vi allesammen burde tænke på. Alle samvittighedsfulde ledere har haft den erfaring, at musikken er noget fundamentalt og væsentligt, hvis der skal være udvikling og liv ved alle vore møder. Det er i virkeligheden således, at dersom vi ikke havde musik, ville vore møder meget ofte virke som bogstaver uden ånd, og det ville ikke lykkes at vække tilhøreren til bevidsthed om værdierne og skønheden ved Jesu Kristi Evangelium og profeternes budskaber. Som Longfellow siger: »Musik er profetisk kunst; blandt de gaver, Gud har givet os, er den en af de mest storslåede«.

Den udtalelse kan vi også skrive under på idag. Vi føler, at musik kommer fra Ham og er en gave til os. Den menneskelige stemme er det eneste instrument, der er blevet os givet. Gud skabte det, ikke mennesket. Alle andre instrumenter har mennesket lavet. Tænk over det! Det samme, I taler med, synger I også med, så lad være med at sige, at I ikke kan synge. Jeg er sikker på, at vi allesammen, som virker i Hjælpeforeningen, forstår, at dette er et faktum, og derfor er ivrige efter at gøre mere for, at vore møder i fremtiden kan blive mere interessante, end de før har været.

Nu rejser spørgsmålet sig: »*Hvad* kan vi gøre for at sikre denne ønskelige og nødvendige aktivitet?« Det forekommer mig, at vi må tage visse punkter under overvejelse:

Jeg føler, at det første, der må ske, er en fuldstændig og dynamisk omvendelse til nødvendigheden og værdien af musik i forbindelse med Kirken i almindelighed og Hjælpeforeningen i særdeleshed. Omvendelse er nødvendig på alle områder. Hvis nu du, som sommetider mener, dit talent er meget lille, kan blive *omvendt* til det, du prøver at gøre, vil du udføre den ting godt, fordi du vil søge, og når du søger, vil du finde; du vil banke på, og når du banker, vil der blive lukket op for dig.

Tro ikke, at du nødvendigvis må have særlige opgaver for at kunne organisere og lede en syngende gruppe. Skulle du imidlertid have en særlig gave på dette område, vil den hjælpe dig rent materielt. Der er nemlig også noget inden for musikken, der hedder teknik, og næsten alle, som bestræber sig for det, kan lære den.

Musik er en af de fineste kunstarter, der findes, og den har den fordel, at vi kan være mange om at give udtryk for den på en og samme tid. Hvis I kan acceptere blot *noget* af det, jeg her siger, ved jeg, at I kan gå ud i vore grene, warder og stave, organisere et kor og begynde at udvikle både jer selv og andre, og det er det, der er tanken med vore kor. VI ØNSKER, AT VORE »SYNGENDE MØDRE« SKAL FUNGERE.

Jeg har været så heldig at få lov at høre nogle af dem ved vore Hjælpeforeningskonferencer, og jeg har frydet mig over det arbejde, der udføres. Sommetider er korene meget store, til andre tider kun små. Lad os prøve at få alle de kvinder med, som gerne vil synge, og så sørge for virkelig at have noget til dem, når de kommer. Når vi har fundet ud af, at vi er blevet »omvendte« til den store magt, musikken har, og vi er blevet enige om, at musik er religionens håndlanger og en kraft til det gode, vil jeg foreslå, at vi begynder at gøre passende forberedelser; det trænger vi nemlig lige så meget til som til at forberede os til vore lektier. Det er nødvendigt, at vi har et lektiehefte; man *må* have noget at henvise til.

Hvis I kan læse lidt noder nu, så lær at læse dem endnu bedre. Tag den trykte sang og lad være med at føle, at det er noget helt fremmed for jer. Der skal så lidt til at skabe taknemmelighed for musik, til at kunne skelne mellem de virkelige værdier og det mindre væsentlige inden for musikken, og til at kunne lede musikken intelligent og på rette måde. Dette omfatter naturligvis veltilrettelagt, systematisk studium og øvelse, hvortil man muligvis behøver lidt hjælp. Men denne fås næsten altid lige om hjørnet; det er ikke nødvendigt at foretage lange rejser for at lære det, og det behøver heller ikke at koste ret meget — måske fås den endda gratis.

Korlederne må i grupper arbejde med både unge og ældre, med folk, som har sunget i mange år, og folk, som ikke har sunget en tone i årevis. Sådan *er* gruppen nu engang. Jeg kan godt lide at have nogle unge sangere sammen med de ældre; disse danner nemlig den stærke del af koret, men hos de unge finder vi den *friske* tone. Hvorledes kan vi få dem til at harmonere? Vore stemmer er på en måde lige så individuelle som vore ansigter. Lad dem ikke synge sopran allesammen. Når I begynder at samle et kor, så sig: »Jeg skal bruge så og så mange sopraner, og så og så mange alter» Prøv at få de unge kvinder med; de trænger til jer, og I har brug for dem. Når I vælger sange, så vælg nogle, der virkelig indeholder noget godt, og det skal ikke altsammen være noget let. Vi skal ikke holde os til det lette repertoire hele tiden. Prøv noget, der er lidt sværere — lad os *udvikle* os. Jeg *ved*, I kan gøre det, når I blot øver hver stemme for sig rigtig godt, og jeg understreger: *hver stemme for sig*«.

Vi håber, at I i det kommende år vil samle jeres gruppe og planlægge at gøre noget. I KAN ALLESAMMEN GØRE NOGET.

Hjælpeforeningens hovedbestyrelse.

Roskilde Gren Organiseret

Den 18. august afholdtes et nadvermøde i *Roskilde* i anledning af åbningen af en ny selvstændig gren i Roskilde, bestående af byerne Roskilde, Holbæk og Kalundborg under navnet *Roskilde Gren.*

Mødet var under præsidium af missionspræsident Levi B. Thorup og under ledelse af 1. rådgiver i København distriktspræsidentskab, præsident Arnold Køster.

Efter åbningsbøn, nadversang og omdeling af nadveren blev broder og søster Jørgen Nielsens søn velsignet af missionspræsident Levi B. Thorup og fik navnet Michael Bøgebjerg Nielsen.

Præsident Køster bad derefter om medlemmernes godkendelse til oprettelsen af grenen, da dette er nødvendigt, for at den kan blive realiseret. Dette blev godkendt, og som grenspræsidentskab blev opretholdt:

Grenspræsident: Missionær, ældste Harold Wilsted,

1. rådgiver: Broder Børge Alf Børgesen,

2. rådgiver: Broder Bent Colvig-Jensen,

Grenssekretær: Broder Villy Madsen.

Broder Børgesen og broder Colvig-Jensen blev derefter opretholdt som præster og broder Rasmussen som diakon. Broder Svend Sønderby fra København Søndre Gren udtalte nogle få ord og takkede for den tid Roskilde havde tilhørt Søndre Gren. Han udtrykte sin glæde over, at grenen nu blev selvstændig. Han bad medlemmerne støtte det nye grenspræsidentskab og sige ja, når de blev bedt om noget. Derpå talte broder Colvig-Jensen og udtrykte taknemmelighed for den nye gren. Han sagde endvidere, at vi skulle forsøge at gøre Kirken til vort hjem og komme af glæde og ikke af pligt. Broder Børgesen talte derefter og sagde, at det var med vemodige følelser, han stod frem. Han og hans familie havde følt sig godt tilpas i Søndre Gren, men var glade for dette nye, der nu var sket. Han takkede missionspræsidentparret for den ånd, de altid bragte med sig. Han bad til, at medlemmerne måtte stå sammen i tiden, der kom, og få en god ånd i grenen. Ældste Wilsted udtrykte sin glæde over, at præsidentskabet var blevet opretholdt, og bad medlemmerne virkelig støtte det. Han takkede for de to brødre, han havde fået som rådgivere, og aflagde sit vidnesbyrd.

Så spillede søster Florence B. Thorup en klaversolo, hvorpå 2. rådgiver i distriktspræsidentskabet, præsident Jørgen W. Schmidt, talte. Han sagde, at det var vidunderligt at kunne samles og nyde hinandens selskab. Udtalte endvidere, at mange ting i livet afhænger af øjnene, der ser det, og på hvilken måde man ser på det. Således også med mange ting i Kirken; det er meget nemt at kritisere, men vi skulle i stedet lære at respektere alle, der blev kaldet til en stilling, og ikke trampe på hinandens følelser. Han sagde også, at Kirken tilhører alle, og at vi allesammen har ret til at være her. Hvis vi ønskede at finde fejl, kunne vi finde dem, men vi kunne også gøre det modsatte. Til sidst bad han Herren velsigne den nye gren, at den måtte vokse.

Så sang søster Rebecca Schmidt en solo, »Den fremmede Galilæer«.

Sidste taler var missionspræsident Thorup, der sagde, at det var en skam, at den første gang de besøgte Roskilde Gren, også skulle være den sidste. Fortalte derefter lidt om, hvad det ville sige at være en selvstændig gren. Talte om Kirkens byggeprogram og bar sit vidnesbyrd om Kirkens sandhed, og sagde, at vi var nødt til at udarbejde vor egen frelse. Vi skulle også støtte hinanden. Han bad til sidst, at Guds Ånd måtte være med grenen i fremtiden.

Mødet sluttede med sang og bøn.

Tilstede 42.

Finn Nielsen,
distriktssekretær.

III.

»Yndig er bedrag, og skønhed er forfængelighed.« – Ord. 31: 30.

Frk. Virginia Wilton blev antaget som lærerinde i skolen i Dry Bench. Hvorfor denne strimmel højland langs med bjergene skulle kaldes »Dry Bench«, kunne frk. Wilton først ikke rigtigt forstå. Dersom der fandtes et landskab i hele denne store, ofte ufrugtbare vestlige egn af landet, der var smukkere og frodigere end dette, da havde hun under al sin omflakken endnu ikke set det. Men da hemmeligheden om det store reservoir oppe mellem bakkerne blev hende bekendt, da undrede hun sig endnu mere; og en af skolekommissionens medlemmer steg fra det øjeblik betydeligt i hendes agtelse, ja, nåede endog forbi en lang række venner og til, hvad vi kan kalde selve æressædet.

Frk. Wilton udførte sin gerning til almindelig tilfredshed og blev engageret for næste skoleår.

I et helt år havde skolelærerinden passeret Ames gården to gange hver dag. Hun så ofte ind til fru Ames og Nina blev hendes fortrolige veninde. I de kølige morgen- og eftermiddagstimer i maj, når himlen var skyfri og en let vind kom ned fra bjergene, vandrede den unge skolefrøken ofte op og ned ad vejen og nød med velbehag synet af de dejlige, grønne marker og smukke haver rundt omkring og i særdeleshed ved Ames gården, den midterste og mest blomstrende af dem alle. Måske det ikke ville være rigtigt alt for nøje at analysere hendes tanker. Hun var endnu ung, kun 22 år – samme alder som Rupert; alligevel var frk. Wiltons erfaringer i livets skole langt større end den uerfarne unge landmands.

Gjorde hun sig tanker om at komme i nærmere forbindelse med Ames gården og dens herre? Hun havde kun opholdt sig her på dette sted et års tid. Hvorledes kunne sådanne tanker opstå i dette lille hoved? Hvorledes kunne

sådanne planer og hensigter udlægges bag disse smilende læber og strålende øjne? At dette skulle være tilfældet, var næsten utænkeligt, men således var alligevel forholdet.

Siden jernbanen var bleven anlagt gennem dalen, havde landsbyen Willowby gjort store fremskridt. Dens lange, lige gader, der delte byen i retvinklede kvadrater, havde hurtigt skudt sig ud i landet til alle sider og i særdeleshed mod bjergene, således at Ames gården nu var indenfor byens område. Willowby blev et handelscentrum for omsætningen af korn og frugt til minedistrikterne mod nord. Ames gårdens frugthaver leverede den fineste frugt, for hvilken der betaltes en god pris, og dens ejere var godt på vej til at blive rige.

Rupert Ames var en »lovende ung mand«, der ganske vist manglede den højere skoleuddannelse, men som alligevel ikke var nogen »grønskolling«. Selv frk. Wilton måtte indrømme dette, da de blev bedre bekendt og kunne tale mere frit med hinanden. Han var en snu forretningsmand, der vidste hvorledes han skulle anbringe sine stadigt voksende indtægter. Det var ingen hemmelighed, at byggelodder og ejendomme i byen vedblivende føjedes til hans besiddelser.

Med hensyn til livet på gården var frk. Wilton altid henrykt over den godhjertede moder, den opvakte, livsglade Nina og den kraftige alvorlige mand, der var familiens hoved. En så vidunderlig harmonisk ånd hvilede over dette hjem. Selv i løbet af dette år lagde den opmærksomme unge pige mærke til, hvorledes tegn på kommende velstand viste sig. De gamle bygninger blev ombyggede og reparerede, nye opførtes. Værelserne blev malede og udsmykkede. Der blev anbragt smukke billeder på væggen og kostbare møbler anskaffedes, foruden at husets omgivelser udenfor forskønnedes – alt dette blev observeret og skrevet bag øret.

Rupert var i nogen tid en del tilbageholdende i den unge skolelærerindes selskab. Stille af naturen var han mere end almindelig tavs i hendes nærhed. Hver gang han så hende, kom han til at tænke på den dag, hun ankom til Dry Bench, og de øjeblikke, han holdt hende i sine arme. Hun havde

aldrig nævnt noget om denne del af begivenheden, uagtet hun ofte talte om den usædvanlige måde, hvorpå hun havde stiftet bekendtskab med dem.

Ved slutningen af det første år var Rupert imidlertid blevet mere selvsikker i hendes selskab. De traf sammen ved flere selskabelige sammenkomster og fulgtes ad hjem nogle gange fra kirke om søndagen. Bysladderen gjorde snart de to til kærestefolk og erklærede det for at være et godt parti.

I begyndelsen af september afholdtes der et høstgilde på Ames gården. Willowbys ungdom var tilstede og havde en fornøjelig tid. Da solen sank ned bag klipperne på den anden side dalen, og en kølig luftning fra de østlige bjerge gjorde aftenen behagelig, blev kinesiske lygter hængt op i træerne og stole og borde sat ud på græsplænerne. Der var kager, vanille-is og ferskner – ferskner af alle slags, store og små, hvide og gule, saftige og tørre; thi dette var et ferskengilde, og enhver var forpligtet til at spise i det mindste et halvt dusin.

Landsbyorkestret, med Volmer Holm som leder, leverede musikken, og herlig lød den fra verandaen ud til de glade mennesker, der hvilte sig i græsset. Når tonerne af en vals nåede ud til dem, kunne man se en halv snes par svinge sig i dansen på det bløde grønsvær.

»Det er god musik, Volmer,« sagde Rupert til dirigenten under en pause.

»Synes du? Vi har også øvet os meget, siden vi fik vort nye korps organiseret. Mon det vil du til en koncert?«

»Du véd, jeg forstår mig ikke på musik, Volmer. Hvad siger De om det, frk. Wilton? Hr. Holm ønsker at vide, om hans musik er god nok til en koncert?«

»Jo, det er den aldeles sikkert,« svarede den tiltalte unge dame, idet hun trådte hen til dem med en tom frugtkurv. »Hr. Holm, jeg hører, at det sidste stykke, De spillede, er Deres egen komposition? Dersom det er det, må jeg lykønske Dem; det var overordentlig smukt.«

»Mange tak,« sagde han, idet han bukkede og gav signal til at begynde igen.

»Hr. Ames, der ønskes flere ferskner af de store, gule. Hvor kan jeg finde dem?«

»Nu skal jeg hente nogle – eller rettere, jeg vil vise Dem, hvor de er.« Han begyndte at blive helt modig. Måske musikken havde noget dermed at gøre.

Rupert fyldte kurven med frugt, og de begav sig på tilbagevejen.

»En skønnere Gud kan ikke tænkes,« sagde hun, halvt for sig selv.

Rupert vendte sig om mod hende med et spørgende udtryk i sit ansigt; men han fik ikke mere at vide af hende, thi en stor fersken, som hun havde begyndt at spise, optog hele hendes opmærksomhed. Hendes stråhat var skubbet tilbage på hovedet, og det smukke, brune hår var kommet noget i uorden. Lærerarbejdet havde endnu ikke jaget roserne bort fra kinderne eller smilet fra læberne. Der var endnu netop så meget dagslys tilbage, at Rupert kunne se frk. Wiltons mørke øjne fæstede på sig. Hvor var hun dog nydelig!

»Hr. Ames, før vi når tilbage til selskabet, ville jeg gerne stille Dem et spørgsmål. Hr. Holm har anmodet mig om at synge ved hans koncert, og jeg ville med glæde hjælpe ham, hvis skolebestyrelsen ikke har noget derimod.«

»Hvad skulle den have imod det, frk. Wilton?«

»Å nej, men nogle mennesker er så snæversynede, véd De nok.«

»Jeg tror ikke, de vil have noget at indvende – forudsat, at det ikke tager Deres tid bort fra skolearbejdet.«

»Det vil det ikke i mindste måde. Jeg behøver ingen prøver, da jeg er vant til – jeg mener – De forstår nok, jeg vil synge en gammel, kendt sang.«

Frk. Wilton talte på en mod sædvane højst usammenhængende måde, og Rupert lagde mærke dertil; men i dette øjeblik kom Nina og hendes ledsager hen til dem, og de fulgtes alle ad hen til plænen, hvor de sluttede sig til de andre.

»Frk. Wilton har lovet at synge ved koncerten,« sagde Volmer til Rupert senere på aftenen. »Det bliver en stor hjælp.

Hun er en rigtig operasangerinde; forstår du. Hun har hørt til faget. Jeg hørte hende synge i Denver for to år siden, hun var den gang i et omrejsende selskab, der kom her igennem for nogen tid siden. Jeg kan godt huske hende, men naturligvis vil jeg ikke sige noget til hende om det. Hun ønsker uden tvivl, at alt det skal være glemt.«

»Hvad mener du?« spurgte Rupert heftigt.

»Jeg mener, at hendes omgangskreds den gang ikke var af bedste slags, men hun er vist ellers god nok og der er intet at udsætte på hende. Måske jeg ikke skulle have sagt noget til dig.«

»Jo, jeg er glad for, du omtalte det.«

Men alligevel lagde der sig en knugende, uudholdelig smerte om Rupert Ames' hjerte for resten af aftenen; og selv da selskabet var gået, og frk. Wilton havde sagt ham et venligt »god nat«, og lysene var slukket, jog de mærkeligste tanker og forestillinger al søvn fra hans øjne, han, som ellers altid sov så roligt og fast.

Rupert Ames var forelsket. Denne kendsgerning blev midtpunktet i hans tilværelse.

Gennem den forløbne travle tid af Ruperts liv havde kærlighedsaffærer ikke haft nogen betydning for ham. Han tænkte naturligvis ligesom den øvrige del af hans jævnaldrende, at han en gang ville komme til at synes om en pige og gøre hende til sin hustru; men det var altid for ham en drøm om noget langt ude i fremtiden og forbundet med en endelig fuldkommenhed, som altid manglede i denne hverdagsagtige verden. Hans hustru skulle være en ren og ædel karakter. Ægteskab var en hellig pagt – en af de store begivenheder i et menneskes liv. Ikke således at forstå, at disse hans idealer nu var forandret helt og holdent, thi frk. Virginia Wilton nærmede sig hans ideal mere end nogen anden, han endnu havde truffet. Alligevel var der ikke så lidt af det håndgribelige og dagligdags tilstede hos hende. Hun var oplyst, talentfuld og praktisk, og han, der higede efter at blive til noget i verden, trængte netop til en sådan kvinde som sin hustru. Men det sår, som Volmer Holm

havde givet ham! Hans hustru må være hævet over enhver mistanke. Han kunne ikke risikere at begå en fejltagelse, thi dersom han gjorde det, ville det være en fejltagelse for hele livet. Men var det en synd, at en pige sang i en opera? Absolut ikke. I hvert fald ville han ikke dømme hende uden at have hørt hendes udsagn – dertil kom, at han var sikker på, at han elskede hende. Denne kærlighed var kommet til ham af sig selv. Det var ikke hans skyld, at denne pige skulle komme ind i hans liv og tilsyneladende fuldstændig forandre det.

Efteråret kom og gik. Arbejdet med at høste og afhænde jordens produkter levnede ikke tid til selskabelige sammenkomster. Skolefrøkenen havde fået sig et andet opholdssted, så hendes vej faldt ikke længere forbi Ames-gården. Rupert lod sine tanker blande sig med det, der angik hans arbejde, og efterhånden opstod der af denne sammensmeltning en fast og uomstødelig beslutning.

Ruperts stilling som medlem af skolekommissionen udløb det efterår. Ved den nye kommissions første møde blev frk. Wiltons plads givet til en mandlig lærer. Årsagen til denne forandring, sagde man, var den, at »der må en mand til for at holde styr på drenge«. Man ymtede dog også om andre grunde.

Den første søndag efter, at Rupert havde hørt om hendes afsked, opsøgte han frk. Wilton, og i hinandens selskab vandrede de op ad vejen i bjergkløften. Det var en trist, skyet dag, og ikke en vind rørte de duftende buske med de vilde bær, der stod ved begge sider af den støvede vej. Det er lige meget, hvad der blev sagt og gjort den eftermiddag. Det er den samme, gamle historie. Under kvindens smil og tårer fik manden håb og mod, og da aftenen kom, og de nåede hjem fra den modsatte side gennem haver og marker, var Virginia Wilton og Rupert Ames forlovede.

IV.

»Herre, led mig på den jævne sti.« – Ps. 27: 11.

Scenen skifter nu til et land langt borte imod nord, Norge – højt oppe imellem dets fjælde. Landskabet er en blanding af vælde og skønhed. Bakker og høje, dækket af gran og fyr, strækker sig fra lavlandet ud mod de fjerne snedækkede bjerge, og stykker af grønne enge ses gennem de mørke nåleskove.

Den klare, blå himmel antager et svagt, diset udseende langs den bakkede horisont. Den milde luft er mættet med skovens duft. En søndagsstilhed hviler over hele naturen. Solen er draget over mod nordvest og glider langs horisonten, som om den var imod at forlade en sådan herlig scene.

Det var ved at blive aften på den norske sæter eller sommer-græsgang. Langs stien, der førte gennem fyrreskoven, kom en ung mand ridende. Han var øjensynligt ikke kendt med stedet, thi han så sig ængstelig omkring, hver gang han kom til en åbning. Hans klædedragt og holdning antydede, at han ikke var en skovarbejder eller hyrde. På en lille høj gjorde han holdt, betragtede opmærksomt landskabet omkring sig og tog sin hat af, for at den lette aftenluftning kunne afkøle hans hoved. Pludselig lød en lurs dybe toner gennem skoven, og dens ekko kastedes fra fjæld til fjæld. Den rejsende lyttede og sporede sin hest fremad. Atter og atter gentoges det samme signal, hvis toner afbrød skovens stilhed og tabte sig blandt bakkerne i det fjerne. Fra et andet lille højdepunkt, som han havde besteget, så rytteren nu den pige, der havde frembragt al denne vilde musik. Hun stod der på en høj bjergknold og havde blikket rettet imod skoven. Nu fik hun øje på den rejsende og bød ham velkommen med et forsøg på at blæse en melodi på sit lange træhorn.

»God aften, Hansine,« sagde han, idet hans hest prustende

nærmede sig ad den smalle sti lige ved, hvor hun stod. »Din lur frembragte velkommen musik i aften.«

»God aften, hr. Bogstad,« sagde hun, »er De ikke faret vild?«

»Jeg var omtrent, indtil jeg hørte dig kalde på køerne. Det er en lang vej op hertil, men luften er frisk og sceneriet henrivende.«

»Synes De! Ja, jeg kender ikke meget til, hvad man kalder henrivende sceneri. Jeg har altid levet her oppe, og det er arbejde, arbejde hele tiden – men hvor de køer er længe om at komme hjem.« Hun løftede igen sin lur til læberne, og endnu en gang klang de kaldende toner gennem skoven.

Nede ved foden af bakkerne, hvor granerne gjorde plads for nogle små, græsklædte åbninger, stod nogle bjælkehytter, mod hvilke man nu kunne se køerne bevæge sig.

»Kom, hr. Bogstad, jeg ser, at køerne er på vej. Jeg må ned for at møde dem.«

De fulgtes ad nedad bakkeskråningen. De brølende køer kom hen til staldene, og eftersom hjorden blev større, forøgedes også det øredøvende spektakel. En ung pige stod i døråbningen til en af hytterne og betragtede frygtsomt den larmende hjord.

»Kom og giv køerne deres salt,« råbte Hansine leende til hende.

De lo alle hjerteligt af denne hentydning.

Hansine var en stor, stærk pige med et sundt, tiltalende ansigt. Hun og køerne var gode venner. Hver eftermiddag, når lyden fra hendes lur nåede dem, forlod de deres græsgange og traskede hjemad. Ved deres ankomst fik hver af dem et venligt klap og en håndfuld salt, hvorefter de roligt gik ind i deres stalde.

Denne aften blev det temmelig sent, før mælken var bleven siet op i de hvide træfade og stillet i rækker på hylderne i mælkehuset. Hr. Bogstad og Signe havde tilbudt deres hjælp, men de blev beordrede ind i huset og Signe fik det hverv at tilberede aftensmåltidet. Da Hansine kom ind, fandt hun bordet dækket med ost, mælk, smør og rugbrød, medens

AFSKED OG VELKOMST

Randers

Tirsdag den 27. august var der afskedsfest for præsident Levi B. Thorup og søster Florence B. Thorup i Randers Gren.

Der var først et møde i kirkesalen, hvor grenspræsident Stig Ø. Michaelsen bød velkommen. Efter sang og bøn sang Syngende Mødres kor »Hyrden hos fårene våger« med akkompagnement af søster Karen Michaelsen. Der var derefter to korte, men smukke taler af søster Ronda og broder Bryce Thorup. Så kom ungdomskoret med to sange: »Det gamle træ, oh, lad det stå« og »Droslen slog i skov sin klare trille«. De sang dejligt, det var smukt at høre de unge stemmer.

Søster Florence Thorup takkede for den dejlige musik og holdt derefter en tale, som gik os alle til hjertet. Søster Thorup spillede derefter meget smukt på klaveret et tema over »Oh, min Fader«.

Nu kom præsident Thorup på talerstolen og talte meget gribende. Han sagde bl. a.: »Vi skal være trofaste mod evangeliet, og lad os glemme os selv i tjeneste mod andre, deri kan vi nemlig finde den glæde og lykke, vi alle higer efter«.

Syngende Mødres kor sang derefter »Gå omkring i Jesu navn«.

Til slut sang Randers ungdomskor »Den hellige Stad« med søster Ruth Markmann som solist.

Derefter samledes alle i G.U.F.-salen til fælles kakaobord med en mængde kager. Søstrene i Hjælpeforeningen havde gjort et meget stort arbejde med at stille det hele an. De lange borde var meget smukt pyntet med dejlige blomsterdekorationer, levende lys og danske og amerikanske flag.

Broder Knud Markmann velsignede maden, og vi nød alle at gå i gang med kakaoen og de mange forskellige kringler, kager og lagkager.

Ind imellem sang ungdomskoret, og de gjorde stor lykke og så søde ud i deres ens hvide bluser og pigerne med orangefarvede nederdele og drengene med samme farve tørklæde.

Der blev overrakt præsidentparret flere gaver, fra Hobro et fint lille skib og en ske, og fra Randers en randersdug.

Der blev holdt mange dejlige taler for præsidentparret, både af grenspræsidentskabet i Randers og af missionærer og medlemmer fra Randers og Skive Gren.

Til slut sang vi alle »Gud vær' med dig, til vi ses igen«, og præsident Thorup sluttede med bøn og velsignede os alle.

Vi havde en vidunderlig aften, og vi var meget glade for at se alle de søskende, der var mødt op, også fra Skive og Hobro, ja, vi var glade for alle, som mødte op og som hjalp med til at gøre det til en dejlig aften for os alle.

G. B.

København

Lørdag aften den 31. august afholdtes en afskedskoncert i København distrikt i anledning af familien Thorups snarlige hjemrejse.

Koncerten begyndte med, at koret sang: »Vi vil forstå, men ikke her«. Derefter sang str. Rebecca Schmidt en solo. Str. Lilli Christoffersen akkompagnerede så br. Orla Knudsen fra Odense i to vuggeviser på violin. Koret sang endnu en sang: »Al skabning fra Gud Faders hånd«. Så sang hr. Bent Norup to sange. Herefter spillede str. Thorup en orgelsolo. Præsident Thorup fremkom med nogle få bemærkninger. Str. Christoffersen og br. Knudsen spillede påny to numre, og Bent Norup sang igen to sange. Koncerten sluttede med, at koret sang: »Vor Herre er min hyrde god«. Efter koncerten var der underholdning i G.U.F. salen, og der blev overrakt afskedsgave fra danske søskende.

Søndag aften var der fællesmøde, hvor vi skulle sige farvel til familien. Mødet begyndte kl. 17,00 under ledelse af distriktspræsident Jørgen Ringheim, og først gav grenspræsident Orla Rasmussen, Nordre Gren, nogle oplysninger angående byggeprogrammet. Derpå sang Distriktskoret en sang. Så fik vi en solo ved br. Freddy Christensen, der sang: »I walked today where Jesus walked«. Br. Einar Corelli spillede så to af kirkens sange på violin, og vi hørte fra Ronda Thorup, Bryce og den ældste søn Burgess, som havde sin fader til tolk. De takkede alle for den dejlige tid, de havde haft i Danmark. Så sang koret igen, og derefter spillede br. Orla Knudsen og str. Lilli Christoffersen. Str. Thorup talte herpå og udtrykte bl. a. sin tak til mange af dem, hun havde arbejdet så meget sammen med. Derefter spillede hun en orgelsolo. Præsident Thorup talte så og udtrykte som de andre sin kærlighed til Danmark og de danske søskende, hvem han aldrig ville kunne glemme. Hjælpeforeningens sangkor sang, og forsamlingen sluttede med at synge »Gud vær' med dig til vi ses igen«. Tilstede var ca. 360.

Søndag aften den 8. september var der igen fællesmøde. Denne gang i anledning af den nye præsidentfamilies ankomst til Danmark. Mødet var under ledelse af distriktspræsident Jørgen Ringheim og begyndte med en sang af koret, hvorefter vi hørte en tale af str. Karen Sorenson, præsident Sorensons datter. Præsident Thorup oversatte. Så talte Richard, næstældste søn med præsident Jørgen Schmidt som tolk, og yngste søn Mark, der havde præsident Benny Lindén som tolk. Familiens ældste søn udfører en mission i Australien og var derfor ikke med. Efter disse talere sang Syngende Mødres kor: »Kom, lad os synge en aftensang«, og herefter sang str. Astri Antonsen en solo. Så talte str. Ingrid Sorenson, der ikke behøvede tolk. Syngende Mødres kor sang igen; denne gang: »Hold du min hånd, o Gud«, og vi fik en duet på orgel og flygel ved str. Thorup og str. Inger Rasmussen. Præsident R. Earl Sorenson talte herpå, og han udtrykte som resten af familien sin glæde ved at være i Danmark. Præsident og str. Thorup brugte tilsidst hver et par minutter til endnu engang at sige farvel. Mødet sluttede med, at koret sang »Halleluja, vor Gud er god«. Tilstede var 448. Efter mødet var der lejlighed til at hilse på den nye præsidentfamilie.

F. N.

Gensidig Uddannelses Forening

Når man er leder af en af Kirkens organisationer, står man tit og ofte overfor at skulle påtale en ting, som er forkert. Så er det, man stiller sig selv det spørgsmål: »Skal du tie stille for husfredens skyld, det er da meget lettere, eller skal du rette de ting, du mener er forkerte?«

Man må som leder ikke gå på akkord med sig selv, men man må på den anden side også passe på, at man ikke gør de fejl selv, som man påtaler overfor andre. I en ungdomsorganisation må vi se i øjnene, at de unge ser op til deres ledere, vi må ikke skuffe dem ved uværdig handling.

En af de ting, vi kan blive nødsaget til at tage standpunkt til, er moralsk renhed. Vi skal lære vore unge moralsk renhed, og vi skal selv efterleve dette princip. Vi ønsker at sige til jer, at I lever i dag, nu i dette øjeblik, og legemet er Guds tempel, se til, at I ikke fordærver det. Du, som holder renhedens lov, du skal stå uforfærdet for Herren. Enhver fristelse, du overvinder, er en sejr for dig selv, og den giver dig styrke.

Vi lærer i Kirken, at vi skal leve et rent liv, selv om verden i dag fortæller os, at vi skal give efter for vore lyster, men Gud har sagt (1. Kor. 6:19): »Eller ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer, og som I har fra Gud, og at I ikke tilhører jer selv?«

Moralsk renhed er et princip i alle kirkesamfund, det er en af Guds love, som vi må overholde; overholder vi ikke loven, vil vi en dag vågne op til en regnskabets dag. Gud ønsker et rent folk. Moralsk renhed bevarer jer for ødelæggelse, det giver jer tryghed, og det giver jer forvisning om, at I engang kan blive viet til jeres ægtefælle i Herrens tempel. Alt dette må I ikke gå glip af på grund af nuets ubetænksomhed.

Fordi det er Guds lov, som skal overholdes, er vi nødt til ikke at tolerere det, og vi beder Gud beskytte og bevare jer rene og uplettede. *L. A.*

På forskellige tidspunkter gennem livet lover vi at arbejde for Herrens sag. Første gang, når vi bliver døbt, senere når vi modtager stillinger. Men vi tænker vist ikke over, at det er et privilegium at arbejde for Herrens sag, men det er det. Det er en velsignelse og en udvikling for os selv, vi vokser i kundskab. Det nytter ikke at sige: »Jeg havde tænkt mig at gøre det eller det -«, og så ikke gøre det, af tanker fødes handlinger, og disse skulle gerne give resultater.

At det virkelig kan lade sig gøre at tage fat, arbejde, vel at mærke arbejde i enhed og kærlighed, det så og hørte man den 24. og 25. august, da G.U.F.s Jyllandsdistrikt havde indkaldt til funktionærmøde i Herning. Alt var vel tilrettelagt, alt klappede — og tiderne blev overholdt. Alle, som var på programmerne, mødte velforberedte. Vi, som var tilstede, tog derfra med en dejlig fornemmelse af, at der som ledere sad virkelig ydmyge og dygtige medlemmer, og vi beder Gud velsigne jert arbejde, og tak for jeres indsats!

For G.U.F.s Hovedbestyrelse
Lissi Asmussen.

Gennem mange år har vi haft et valgsprog i G.U.F., og mange af dem, som i årenes løb er blevet fremsagt uge efter uge, har de hjulpet os til at blive bedre mennesker, eller bliver de bare sagt som en vane, eller uden at man tænker over det, som bliver sagt?

Lad os lige se, hvad der gemmer sig i dette års valgsprog: »Du skal elske Herren med hele din sjæl og med hele dit sind, og du skal tjene ham i Jesu Kristi navn«. Er det så vanskeligt at gøre dette? — Der lyder hele tiden et råb om villighed til at tage en klasse i G.U.F., der er brug for nogle af os, som er modne nok til at belære de unge og hjælpe dem med i den udvikling, som vi har haft af erfaringer, og give dem råd om, hvordan de skal gøre. Sig til din grenspræsident: »Her har du mig, kan du bruge mig til at hjælpe de unge?« Så fuldkommer vi dette års valgsprog ved at tjene i Jesu Kristi navn.

Blandt alle de valgsprog, jeg har hørt gennem årene, er der et, som særlig har brændt sig fast. Det var det, som vi havde i 1949—50: »Hvor prægtige og hvor nær himmelen kan ikke de unge føle sig, som holder sig uberørte, de har en usigelig glæde ud af livet og får den evige lykke hinsides«.

Kan det siges kønnere end det er blevet sagt i dette valgsprog og i denne lignelse:

Der var engang en ædel konge, som havde en meget smuk datter. Og han forærede hende en sjælden perle, hvis skønhed var ren og fuldkommen.

»Her min datter«, sagde han, »denne smukke gave må du holde ren og ubesmittet, indtil den dag du gifter dig. Denne kostbare juvel skal du give til den mand, du gifter dig med — den skal være et symbol på din kærlighed til ham. Pas godt på den, thi hjerteløse mænd vil prøve på at tage den fra dig, og der findes ikke magen til i hele verden«.

Der kom virkelig mange mænd til den smukke pige, og alle prøvede de på at tage den kostbare juvel fra hende. Der kom også én, som fortalte prinsessen, at den slet ikke var så meget værd, og at han til gengæld ville give hende nogle vidunderlige og spændende oplevelser.

Men i sit hjerte hørte den yndige pige hele tiden sin fars ord: »Denne smukke gave må du holde ren og ubesmittet, indtil den dag du gifter dig. Pas godt på den, for der findes ikke magen til i hele verden«. — Og fordi hun satte det, hendes far havde lært hende, meget højt, adlød hun ham.

Og da den rette mand for hende kom, og de blev gift, vidste hun, at hendes dage i landet ville blive lange og lykkelige, for hun ville være et strålende eksempel for alle, som ville komme efter hende.

Må vi alle tænke over det, som vi siger uge efter uge, og gøre det, som Herren befaler os.

»Du skal elske Herren med hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele dit sind, og du skal tjene ham i Jesu Kristi navn.« (L. & P. 59:5). *K. H.*

SØMMELIG PÅKLÆDNING

Anstændighed i påklædning har været en af Kirkens lærdomme igennem årene. Herren har sagt, at han fryder sig ved kvindernes kyskhed, og vor Kirkes ledere har lært os, at anstændig påklædning er en af de vigtigste faktorer til at bevare denne kyskhed.

Herren har skaffet midler, hvorved hans folk kan »dække deres nøgenhed«, og han venter, at vi vil tage imod hans råd. At udstille dele af det nøgne legeme gør det ikke ud for anstændighed, og det fremmer heller ikke kyskheden.

Der synes at være en stadig debat om, hvorvidt vore unge piger skal bære stropløse kjoler og udringede halsudskæringer. Der har været det mærkelige ved denne debat, at mange af de unge pigers mødre har holdt mere på »det bare skind« end de unge piger selv har gjort.

Hvorfor mødre, der ville sørge og klæde sig i sæk og aske, hvis deres døtre mistede deres dyd, insisterer på at lade deres unge piger gå med en mode, som i mange tilfælde indbyder til usømmelig adfærd fra mændenes side, er mere, end de fleste kan forstå. Men det er ikke desto mindre en kendsgerning.

Når det er så vigtigt, at vi bevarer vor sømmelighed i påklædning på dansegulvet, ved eksamensafslutningen eller til et sommerselskab, er det da ikke lige så vigtigt, at anstændigheden bevares også til andre tider?

Hvad er det hensigtsmæssige ved en soldragt, som afslører langt mere end en stropløs kjole og mere end kjolen med den udringede halsudskæring? Er det uanstændigt at udstille dele af det nøgne legeme i en kjole, og dog anstændigt at udstille endnu mere i en soldragt? Hvor er grænsen for anstændigheden så i det hele taget?

Og hvis det er dårlig smag at bære en ufordrende kjole, er det så bedre smag at bære en udfordrende badedragt?

Kirken er ikke snerpet, som de fleste folk ser på dette ord. Heller ikke stikker Kirken hovedet i sandet som strudsen. Kirken indtager realistens holdning. Den er moderne i enhver henseende, den er mere end på højde med tiderne.

Men fordi den er realistisk, fordi den er på højde med og foran sin tid, fordi den forsøger at se tingene som de er, appellerer den til bevarelse af dyden ved opretholdelse af anstændigheden blandt sine kvinder og unge piger.

De folk, der tegner de udfordrende badedragter, som er begyndt at vise sig, har øjensynlig kun én ting i tankerne, og det er at udstille så meget de kan af det menneskelige legeme for solen (for ikke at tale om mændenes ivrige blikke), uden at den person, der bærer badedragten, bliver arresteret for uanstændig påklædning.

Kan disse udfordrende badedragter indbyde til andet end ulykker for vore unge piger? Kan de indbyde til andet end de omkringståendes skadefro blikke? Kan de andet end skabe dårlige tanker i sindet hos dem, der allerede er befængt med upassende ønsker? Slutter de unge piger, som bærer dem, sig ikke til den moderne tendens at fremhæve sex i højeste potens, med al den synd, som en sådan understregning bringer? Glemmer vi, at den tid, i hvilken vi lever, af Herren selv beskrives som en ond og fordærvet generation?

Herren fryder sig ved kvinders kyskhed. Han giver ikke love, der taler imod nydelse af solskinnet. Men solen kan nydes i sund udstrækning og alligevel tillade, at man er anstændig og sømmelig. Han giver ikke love mod bade og svømning, men vi kan ganske givet nyde disse ting i en atmosfære af sømmelighed og på en måde, så de bevarer vor anstændighed. Lad os huske, at kyskhed skal værdsættes højere end livet selv, og en anstændig påklædning er en af de måder, vi kan bevare den på.

Fra *Deseret News.*

Master M-Mands nålen

Master M-Mands nålen, det mærke, der kendetegner den højeste udmærkelse i M-Mands programmet, kan bæres af de unge mænd, der har vundet Master M-Mands belønningen. Den er et symbol på fremgang i udviklingen af folkeledere, mænd, som er gået åndeligt, fysisk, moralsk og intellektuelt frem.

Nålen har som grundlag et skjold — sandhedens skjold — symboliserende beskyttelsen af dyd, en sag, som Master M-mændene alvorligt går ind for.

Rundt om skjoldet er en krans af oliven. Den symboliserer sejrens eller udviklingens krans. Fra oldtiden har sejrherrens krone været en krans, anbragt på mesterens hoved.

Med lige store mellemrum er der tre store bogstaver, repræsenterende ordene Master M-Mænd.

Nålen er forsynet med fem små perler, hver repræsenterende en af de marker, hvor Master M-Manden må udvikle sig for at vinde belønningen — åndelig, udøvende, kulturel, skabende og legemlig.

Endelig er der i yderkanten tre små symboler — en talerstol, en kundskabens lampe, en vinget fod — symbol på åndelig, intellektuel og fysisk udvikling.

Udført i guld, med sort inskription og hvide perler, er nålen en udmærkelse, som kan bæres med den rette stolthed af alle Master M-Mænd, som er værdige til den ære.

Guld-Gleaner nålens symbol

Enhver ung pige, som bliver Guld-Gleanerpige, får det privilegium at have tilladelse til at sætte en lille guldnål ved sit hjerte. Midt i nålen, omsluttet af to skinnende aks, sidder en lille sort bog. For den tilfældige iagttager står de to gyldne G'er på forsiden som udvikling, men for den unge pige, som bærer nålen, står de som et billede på hendes liv — for denne bog er hendes historie.

Hun åbnede bindet på den bog den dag, hun begyndte sit gleanerarbejde — den dag hun begyndte at samle sit firedobbelte neg. Snart havde hun vendt bladene, som en dag ville hjælpe hende til at »stige op på Herrens bjerg«. Glødende af strålende skønhed, indesluttet af den skinnende hvede, sidder fire smukke perler. Hver af perlerne, som i sig selv er et symbol på renhed, minder hende om, at en Guld-Gleanerpige står uberørt af verdens smudsighed. Glæden ved at have et rent legeme, et rent hjerte, en ydmyg, lydig ånd og et ærligt sind er hendes. Hun vil altid gøre »Gleaner-akset« til sit motto.

Hun fortsatte med at vende bladene i sin bog og fandt ud af, at hvert kapitel blev rigere og mere betydningsfuldt end det forrige. Efterhånden som hun gik fremad, vandt hun kundskab

og klogskab, og er nu klar over, at Gud altid er tilstede til at lede og vejlede hende. Til at symbolisere dette er der blevet anbragt en funklende safir lige under bogen. Den hjælper hende til at huske på, at strålende som en stjerne, mere klar end perler eller skinnende guld er Guds kærlighed og godkendelse, hvis vi blot vil lytte.

Omvundet med et bånd og bundet med en gylden sløjfe, minder disse symboler enhver, som ser dem, om, at en Guld-Gleanerpige, når hun vender bladene i sin livsbog, bestandig søger markerne for at opsamle det mest værdifulde, og opbygger for sig selv og for sine omgivelser en bedre måde at leve på.

Eileen R. Dunyon.

Følgende brødre har vundet *Master M-Mands belønningen* siden krigen:

Werner Rønne, Horsens.
Bent Arthur Jensen, København.
Knud Hentzen, København.
Henry Haupt, Odense.

Følgende søstre er blevet *Guld-Gleanerpiger* siden krigen:

1952: Anna Kovaltsenko, Herning.
Karin M. Pedersen, Horsens.
Henny I. Holmegaard, København.
1953: Margit Petersen, Aalborg.
Nanny L. Overgaard, Herning.
Anna Konnerup Kristensen, Hjørring.
Erna Grethe Mouritzen, København.
1954: Ellen Andreasen, Aarhus.
1955: Ruth Konnerup Kristensen, Hjørring.
1956: Karen Konnerup Kristensen, Hjørring.
1957: Doris Konnerup Kristensen, Hjørring.
1958: Maria Simonsen, København.
Maria Konnerup Kristensen, Hjørring.
1959: Grethe Francke Pedersen, Amager.
Grete Haupt, Odense.
1960: Inger Tove Hentzen, København.
Betty Damgaard Hansen, Randers.
Kirsten Hermansen, København.
Sonja Sschmidt, Horsens.
1961: Irma Josefsen, København.

Endvidere er følgende søstre blevet udnævnt til *Æres-Guld-Gleanere:*

Irma Petersen, Amager.
Lilli Christoffersen, Odense.

MIA-Maid Rosen-Aften

MIA-Maid-pigerne i København Distrikt deltog i en yndig Rosen-aften den 14. august. Det var en af de få begivenheder af denne slags i Danmark, og pigerne glædede sig i høj grad over denne særlige del af MIA-Maid programmet.

Rosen-aftenen blev afholdt i missionshjemmet, hvor søster Florence Thorup bød de unge piger og deres mødre velkommen denne aften.

Hver af pigerne bragte en særlig rose med sig — en, som hun havde valgt under årets aktiviteter. Hver rose har en særlig betydning for pigerne, og i aftenens løb fortalte hver af pigerne, hvorfor hun havde valgt denne særlige rose, og hvad den betød for hende i hendes liv. Rosen blev så sat fast på et bånd i G.U.F.s farver, guld og grønt, og da hver af pigerne havde talt om sin rose og anbragt den på båndet, var buketten bundet, symboliserende venskab.

Buketten blev bundet af distriktspræsidentinden for G.U.F., søster Grethe Francke Pedersen og blev så overrakt til præsidentinden for G.U.F.s Hovedbestyrelse, søster Lissi Asmussen, som takkede for buketten, og efter at have talt til pigerne og opmuntret dem til at blive ved at være aktive i Kirken og glæde sig over deres indbyrdes venskab, lovede hun at sende den yndige buket til et medlem, som er syg og ligger på hospitalet.

I aftenens løb underholdt søster Thorup med klaverspil, tre af de unge piger fra Amager gren, Kirsten Francke Pedersen, Eva Larsen og Anette Asmussen, sang, og efter en kort tale af en af klasselederne, søster Krista Pedersen, blev der serveret forfriskninger.

Det var i sandhed en yndig aften, som vil blive husket længe.

F. T.

PRÆSTEDØMMET

Præstedømmet og hjemmelæreren

Vi, som lever i disse moderne tider, hvor Kirken vokser så fænomenalt, er næppe klar over en af de store åbenbaringer, der er givet til Kirken i disse sidste dage. Bestandig ser vi udtrykket for dens principper udfoldet for vore øjne, dog undres vi ikke, vi er blevet så vant til det. Dens anvendelse begyndte i Kirtland og er så elastisk, at dens principper styrede de tusinder der og nu styrer millionerne her med samme lethed.

Denne åbenbaring betegner præstedømmets orden, dets inddeling i kvorum'er, hver med sine opgaver og pligter. Den angiver præsidentskabets orden fra Præsidenten i spidsen for Kirken til faderen som overhoved for sin familie. Den viser den kirkelige organisationsorden i stave og warder og den broderlige og tjenstlige orden indenfor kvorum'erne. Den forklarer også alle disse tings indbyrdes forhold, så de bliver et samlet hele.

Det åbenbares ikke i én bestemt åbenbaring i Lære og Pagter, men indeholdes snarere i mange af dem ligesom det tema i en stor symfoni, der dominerer hver fase af musikken, eller som mønsteret i et persisk tæppe, der er vævet uadskilleligt lige til rendegarnet og islættet i det; for eksempel findes visse dele af den i det 20. afsnit, der findes mere i det 84. og 88., det 107. gennemgår det næsten komplet, og det 121. afsnit henvender sig til den enkelte. Der findes andre. Man kunne måske give denne åbenbaring en titel. Det er:

Forbindelsen fra mand til mand under Guds Søns præstedømme.

Af åbenbaringerne lærer vi, at præsidenter præsiderer over organisationer af medlemmer, at biskopper ikke alene præsiderer over, men tager sig af det fysiske velfærd hos medlemmerne, og at kvorum'er er svaret på behovet for broderligt samkvem. Gennem alle disse enkeltheder af en harmonisk organisation løber emnet for vort slægtskabsforhold: ».... om vi forsøger at skjule vore synder eller tilfredsstille vort hovmod og vor forfængelige ærgerrighed eller øve kontrol, herredømme eller tvang over menneskenes sjæle i nogen som helst grad af uretfærdighed .... da er den mands præstedømme borte.

Ved sørgelig erfaring har vi lært, at det ligger i næsten alle menneskers natur og tilbøjelighed, så snart de formoder, de har fået en smule myndighed, da straks begynde at udøve uretfærdigt herredømme ....

Ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed;

gennem venlighed og sand kundskab ....« *(L. & P. 121:37, 39, 41—42).*

Vi skal nu til at indstille os på en ny anvendelse af vor årelange forbindelse med denne umådelige og ærefrygtinspirerende åbenbaring af Guds vilje, henvendt til os. Vi påtager os nu at lægge nyt eftertryk på det gamle princip, at vi er vor broders vogter.

Herren fremsatte spørgsmålet i begyndelsen, da Han spurgte Kain: »Hvor er din broder?« I sit forhærdede begær efter sin broders ejendele og selv med Abels blod på sine hænder gav Kain uforskammet de ondes ældgamle og bestandige svar: »Skal jeg vogte min broder?« *(1. Mos. 4:9).*

I en fuldstændig retfærdig hensigt bliver vi nu ikke spurgt: »Hvor er din broder«?, men får snarere en erklæring om kendsgerningen, »Her er din broder«. Efter at dette er sagt, følger det andet spørgsmål. Vi er alle enige om, at vi er vore brødres vogtere. Har vi ikke tilbragt timer på gårdene, i henkogningsfabrikkerne, ved såning af bønner for at sørge for deres velfærd? Er vi ikke interesseret i at faste, hvad der skaffer mad til deres munde? Vi er vore brødres vogtere.

Men dog er der én ting, som vi måske har ladet ugjort, og som vi skulle have gjort. Vi har givet føde til vor broders legeme, men ikke så meget til hans sjæl. Når vi i dag påtager os opgaven som hjemmelærere, går vi fremad for at møde sjælen så vel som legemet og prøver således at hjælpe vor broder til at blive det fuldendte menneske. Som en af vore dages apostle har sagt, er det tid at »slutte op i rækkerne« og gå fremad med urokket nidkærhed til dette næste trin i vor fremgang mod evigt liv.

Lad os alle påtage os denne opgave; lad hver eneste tage imod sin broder og »med uskrømtet kærlighed« se efter hans evige sjæl. Når dette er gjort, vil vi have nået vort højeste mål, for så vil vi i vort hjerte have sat meningen med det andet store bud, ».... du skal elske din næste som dig selv ....«

(Fra *Improvement Era,* aug. 1963)

BOGANMELDEREN

Kristendommens sejr!

Edward Gibbon:

Det romerske riges forfald og undergang, bind II

276 s. + 10 plancher — kr. 29.75

Rosenkilde og Bagger 1963

Gibbon er i sin beretning om det romerske riges historie kommet til år ca. 300 e. Kr. På dette tidspunkt skete en indre omvæltning, som i højeste grad må fængsle vor interesse, idet kristendommen blev statsanerkendt under kejser Constantins regering; samtidig fortæller Gibbon, at denne beretning er yderst lærerig at undersøge. Og her er det spændende ved denne del af beretningen om Roms historie, den fortæller nemlig om, hvordan en »ydmyg religion« ændrede karakter, da den bliver det romerske riges herskende religion, og dermed også den verdslige magt. Og her er det, at Gibbon bruger sine rige evner til at behandle dette emne på en upartisk måde.

For det var ingenlunde let at udrydde de vaner og fordomme, den frie græker og romer havde. De kristne tilskyndedes af deres trosiver til at overdrive betydningen af enhver gunstbevisning og tegn på kejserens tro, medens hedningerne søgte at skjule for verden og for sig selv, at Roms guder ikke længere kunne regne med kejseren som deres tilbeder.

Gibbon fortæller videre med sin veltalende historieskrivning om resultaterne af kristendommens fremgang — men læs det selv — bogen er det værd!
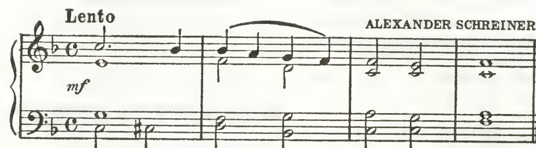
H. B. J.

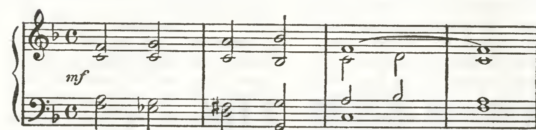

Søndagsskolen

Nadververs for oktober:
For Senior og Junior Søndagsskolen: *»Dette er mit legeme, som gives for jer; gør dette til ihukommelse af mig!«* (Luk. 22:19).

Søndagsskolesang for oktober:
»Morgenstjerner, råb af fryd.« (Nr. 186 i den blå sangbog).

»Morgenstjerner, råb af fryd«, forfatter og komponist Thomas Durham.

Det var Herren, som talte til Job således: »Hvor var du, da jeg grundede jorden? .... mens morgenstjernerne jubled til hobe og alle gudssønner råbte af glæde?« *(Job 38:4,7).*

Det må have været en stor dag! Men lad os huske på, at i dag er en lige så stor dag. Denne dag, som nu er for hånden, er altid den største dag. Derfor synger Guds hellige, morgenstjernerne, og råber af glæde med taksigelse og pris.

Esajas så Herren siddende på en trone, og hellige engle råbte: »Hellig, hellig, hellig er Hærskarers Herre, al jorden er fuld af Hans herlighed!« *(Es. 6:3).* Hele jorden er i dag *stadig* fuld af Hans herlighed, og vi tror det og ved det. Det er den samme Herre, som talte for ikke længe siden til sin profet i disse de sidste dage.

Budskabet i denne sang løfter os til et højt åndeligt plan — af velbefindende. Lad os opmuntres til at synge sangen tydeligt, idet vi udtaler ordene således, at vi kan høre og forstå dem og ikke blive søvnige. Vor stemmes kvalitet ligner måske mere en fabriksfløjtes end en nattergals, men vi kan altid udtale ordene og derved blive fundet værdige. Mange vokalsolister er dygtige til at vende deres tilhøreres opmærksomhed bort fra deres almindelige stemmes kvalitet til den fremragende måde, hvorpå de udtaler ordene. Forsamlinger er altid tilbøjelige til en sjusket udtale. Disse sangere skal ikke skældes ud, men bør bestandig opmuntres til den dyd at udtale sig klart. Vi taler ikke om »diktion«. Diktion har at gøre med valget af ord, hvorimod udtale drejer sig om at udtale ordene tydeligt.

Dr. Lowell M. Durham, sønnesøn af forfatteren og komponisten til denne sang, siger:

»Denne sang, både ordene og musikken, blev skrevet af en af de første, der blev omvendt til Kirken. Thomas Durham forlod sit fædreland, England, i sin tidlige manddom, for at svare ja til kaldet fra det gengivne evangelium. Han var medlem af det skæbnesvangre Martin håndkærre-kompagni, som vandrede tværs over sletterne først i halvtres'erne. Efter sin ankomst til den store Saltsødal tidligt om foråret blev han af præsident Brigham Young kaldet til at drage 250 miles videre for at hjælpe med ved koloniseringen af Parowan. I denne kommune tilbragte han et frugtbart liv ved sin tømmerhandel; men hvad der var vigtigere, han bidrog som musiker til denne egns kulturelle vækst«.

Typisk for hans kompositioner er denne særlige sang, som taler så jublende om glæderne ved det gengivne evangelium. Som en afgjort åndfuld sang bør den synges med kraft og glæde. Sanglederen bør slå takt med præcision og klarhed. Glem ikke at synge det femte vers. På mange måder er det det fineste.

Til sanglederne og organisterne

For at orglet kan fremføre denne sang med energi og ånd er det ønskeligt, at organisten spiller sangen *marcato* hellere end *legato*. Hvor der imidlertid er to ottendedels noder på én stavelse, som i 3. takt, bør de spilles *legato*.

Alexander Schreiner.

Til broder og søster Thorup

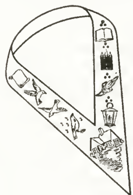
Levi B. Thorup og frue er rejst tilbage til U.S.A. efter endt arbejde i Danmark, tilbage er et indtryk af to mennesker, som forstod og efterlevede Guds bud og befalinger, og som gennem deres vilje og lydighed tog til Danmark for at lade deres viden og arbejde komme deres brødre og søstre til gode. Uden hensyn til deres personlige velfærd og private interesser afbrød de deres hjemlige tilværelse, for på ubestemt tid at tage til Europa, med det formål at udbygge Guds kirke og bringe den samme tryghed og glæde ved at kende Herrens værk videre til alle, som vil lytte, og ikke agter sig selv større, end at de dog vil forsøge at lære mere, og har mod til at indrømme det.

Søndagsskolen bringer her sin tak til disse to, for alt hvad de var og gjorde, for tolerance og forståelse, for gode råd og kærlig omsorg for alle uden personsanseelse. Dette, ikke at spare sig selv, men altid være i arbejde og altid oplagt, aftvinger respekt og efterlader et eksempel, som det var værd at stræbe imod. Foran mig ligger Stjernens augustnummer med en ypperstepræstelig tale fra en missionspræsident til hans søskende i Danmark, den vil jeg indramme og have på min væg, til en ihukommelse om skriftens storhed og min egen lidenhed, om Guds ophøjelse og min egen fornedrelse, den skal til stadighed erindre mig om alle dem, som bærer Herrens værk på deres skuldre, os alle til gavn og glæde.

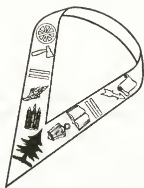
Tak til præsident Thorup og frue fra Søndagsskolerne i Danmark.

På Søndagsskolens Hovedbestyrelses vegne

Knud Edsberg.

PRIMARY

Kære Primary-funktionærer!

Jeg har allerede i den korte tid, jeg har været hjemme, hørt flere sige, at Primary går fremad overalt i Danmark, og jeg har glædet mig meget over de gode nyheder.

Jeg ser med spænding frem til konferencen i oktober, da vi igen skal mødes og udveksle erfaringer, og jeg er sikker på, at I kan lære mig mere end jeg kan lære jer. Jeg har naturligvis set mange beundringsværdige ting indenfor Primary i Amerika, og en af de ting, der gjorde mest indtryk på mig, var Primary-konferencen i april, hvor tusinder af kvinder fra hele Amerika, ja, selv Hawaii og Canada, kom sammen for at blive inspireret gennem de vidunderlige møder og det betagende program, som den første dag fandt sted i Tabernaklet.

Ved en tid at arbejde som lærerinde i Primary fik jeg et godt indblik i, hvordan de ideer, vi læser om i håndbøgerne, bliver ført ud i praksis. Dog var det med forbehold, jeg tog disse ideer til mig, for jeg ved, at Danmark ikke er Amerika, og at mange af de ting slet ikke kan gennemføres under vore forhold. Problemer som befordring, lange afstande, for små Primary'er o. s. v. er noget, som i hvert tilfælde ikke eksisterer i Salt Lake City, *det* er problemer, som vi hver dag står overfor, og derfor må vi prøve at være elastiske og bruge vor praktiske sans, når vi fører håndbogens mange gode forslag ud i vort praktiske arbejde.

Jeg ønsker at sige tak til søster Corfitzen Nielsen og søster Birthe Petersen (tidligere Rasmussen) for det store arbejde, de har udført, medens jeg har været væk, og jeg glæder mig til at genoptage det altfor korte samarbejde, vi havde, inden jeg rejste. Vi vil sammen gøre vort bedste for at give jer den støtte og vejledning, som I får brug for i det kommende Primaryår.

Må Gud velsigne jer i arbejdet.

Søster *Kirsten Hermansen,*
Primary Hovedbestyrelse.

KREDSLÆRERINDERNES *budskab*

Oversigt over lektierne for 1963—1964

Christine H. Robinson

Dette års kredslærerindebudskaber »Sandheder at leve efter fra Lære og Pagter« er taget fra afsnit 58—62. I sin beskrivelse af nogle af de forhold og omstændigheder, hvorunder disse åbenbaringer blev givet, understregede profeten Joseph Smith det faktum, at i Kirkens første dage »var der stor iver efter at få fat i Herrens ord om hvert eneste emne, som på nogen som helst måde angik vor frelse« (Kirkens Historie, I:207).

Hovedvægten i dette års budskaber er lagt på nogle af de principper for livsførelse, som påvirker vor frelse. De understreger især de personlige velsignelser, der kommer af effektivt og produktivt arbejde. F. eks. fremhæver de, at vi bør være »ivrigt optaget« af gode gerninger. De påpeger, at retfærdighedens gerninger bringer rige, personlige belønninger, og de tilskynder den store værdi, som tidens gave er og tilskynder os til at bruge den klogt ved at søge efter evige værdier.

Disse budskaber formaner os til at være glade, bedende og trofaste. De påpeger også betydningen af at være flittige til at bruge vort eget initiativ. De fremhæver i hvor høj grad personlig frelse afhænger af, at vi anvender de evige omvendelsesprincipper på os selv.

Det er med disse budskaber som det er med alle Lære og Pagters lærdomme: selv om de taler om udholdenhed og evige sandheder, er de »nye skrifter« og henvender sig særligt til os idag. Hvis vi vælger deres lærdomme, vil de hjælpe os til at finde de rette løsninger på vore problemer og hjælpe os at bygge vort liv på solid grundvold, som vil bringe os glæde og lykke, ikke blot i dette liv, men gennem evigheden.

Budskaberne og deres formål for 1963—1964 er følgende:

Budskab 41: »Menneskene burde virke med iver for en god sag« (L. og P. 58:27).

Formål: At vise, at den bedste sag, vi kan være ivrigt optaget af er den at vise kærlighed og tjene andre.

Budskab 42: »Den, der gør retfærdigheds gerninger, skal få sin løn« (L. og P. 59:23).

Formål: At beskrive særlige egenskaber og gerninger, som hjælper til opbyggelse af en retfærdig levemåde.

Budskab 43: »Vær ved godt mod« (L. og P. 61:36).

Formål: At påpege, at glæde er et vigtigt punkt i Evangeliets lærdomme. Herren ønsker, at vi skal være ved godt mod.

Budskab 44: »Du skal ikke bortsløse din tid« (L. og P. 60:13).

Formål: At fremhæve betydningen af at udnytte vor tid klogt og på den mest fordelagtige måde.

Budskab 45: »Bed altid, for at I ikke skal falde i fristelse« (L. og P. 61:39).

Formål: At vise, at bøn er det skjold, Herren har givet os som hjælp til at overvinde fristelse.

Budskab 46: »Den, som omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu« (L. og P. 58:42).

Formål: At vise, hvor højt vi er velsignet gennem det guddommelige princip om omvendelse.

Budskab 47: »Det er ikke passende, at jeg giver befaling i alle ting« (L. og P. 58:26).

Formål: At understrege det faktum, at det er gennem udøvelse af handlefrihed, vi udvikler initiativ og selvtillid.

Budskab 48: »Og om de er trofaste, skal de blive bevaret, og jeg, Herren, vil være med dem« (L. og P. 61:10).

Formål: At fremhæve det faktum, at Herrens beskyttende ånd giver den trofaste styrke til at møde livets problemer.

OKTOBER

Menneskene burde virke med iver for en god sag« (L. og P. 58:27).

Formål: At vise, at den bedste sag, vi kan være ivrigt optaget af, er den at vise kærlighed og tjene andre.

Selv om historien er fuld af dramatiske og verdensdannende begivenheder, har der muligvis aldrig været en periode, der har været mere farlig og alligevel mere udfordrende end nutiden. Der har aldrig været en tid, hvor behovet for menneskene til at være »ivrigt optaget af en god sag« har været større.

Ordet *ivrig* betyder at ønske alvorligt, at være nidkær og »begærlig efter at«. Hvis vi stræber alvorligt og beslutsomt efter at hjælpe andre, er vi »ivrigt optaget af en god sag«.

Flere og flere af vor verdens dybe tænkere er nu ved at komme til den slutning, at den eneste permanente løsning på de tunge verdensproblemer ligger i tjeneste, broderskab og ægte kærlighed til hverandre. Frelseren, som kendte løsningen på alle menneskehedens problemer, udtrykte denne grundtanke, da Han sagde, at det at elske Herren og vor næste er de to bud, hvoraf »hele loven og profeterne afhænger«. (Se *Matt. 22:36—40).*

Mange af os spørger i vor tid os selv, hvorledes vi kan være ivrigt optaget af en god sag og således yde vort personlige bidrag til opfyldelse af tidens kritiske krav. Nogle af os kan blive fristet til at tænke, at det lille bidrag, vi kan yde, fuldstændigt forsvinder i forhold til de enorme verdensproblemer. Svaret hertil blev på en dramatisk måde illustreret i et tilfælde, som fornylig hændte i New York City. Folkemasserne i byens undergrundsbaner blev for ikke så længe siden forbavsede ved sammen med annoncerne for sæbe og tandpasta at se en plakat i toget, der præsenterede De ti Bud. Plakaten var underskrevet: »Betalt af en ven«.

Journalisterne, som vejrede muligheden af en historie, prøvede at finde ud af, hvem denne usædvanlige annoncør kunne være. Efter en masse undersøgelser og en del detektivarbejde fandt de ud af, at »vennen« var en almindelig stenograf. Dette var hendes personlige projekt, som var motiveret af ønsket om at øve god indflydelse på andre. Da hun blev interviewet, sagde hun, at hun et eller andet sted havde læst, at »sommetider kan en lille ting forandre verden«. For at kunne yde sit personlige bidrag havde hun sparet sammen til at betale annoncen, som kostede næsten 3.000 kroner, af sin private fortjeneste. Hendes personlige indsats gjorde meget til at samle opmærksomheden om Herrens bud.

I vor egen søgen efter en god sag, i hvilken vi kan være ivrigt optaget, behøver vi ikke at søge så dramatisk en metode, som den oven for nævnte. Vor gode sag kan være tjeneste for andre af en mindre offentlig men mere personlig beskaffenhed. Vi kan være ivrigt optaget i en god sag ved at dele de frelsende sandheder i Evangeliet med vore venner og naboer, ved at søge at bringe lys til de ensomme, sorgfulde, dem med hjertesorger, som vi kommer sammen med, og ved at opmuntre og styrke dem, som er mismodige og modfaldne.

Det er blevet sagt: »Den største af verdens helte kunne ikke ved en hel serie heltegerninger gøre så meget virkelig godt, som et hvilket som helst menneske, der hele sit liv, fra dag til dag søger at gøre andre lykkelige« (Jordan, Wm. George: *Self-Control,* p. 191).

Lad os derfor aldrig lade solen gå ned uden at være sikre på, at vi har gjort noget godt, lettet en eller andens byrde, »opmuntret den bedrøvede og fået en eller anden til at føle sig glad«. Lad os altid huske på ordene: »Der er noget at gøre omkring os nu, kom, vær med i den gode sag; *lad ej tiden gå tabt,* men vær stedse på vagt og gør noget godt *idag«.* (Nr. 119 i Den blå Sangbog).

Efterårskonferencerne i den danske mission

afholdes til følgende tider:

København distrikt .... 19. og 20. oktober

Jylland distrikt (i Aarhus) .... 26. og 27. oktober

KREDSLÆRERNES *budskab*

At sikre det ideelle familieliv

Da Herren indstiftede ægteskabet, helligede Han hjemmet og gjorde det til en hellig institution. Igennem århundreder er nationernes moralske styrke blevet målt gennem hjemmenes stabilitet. I vor tid gør onde magter krav på hjemmet som aldrig før. Hvis vore hjem skal bestå, må forældre og børn indvie sig til de idealer, som vil sikre de gode hjems bevarelse. Ubetinget loyalitet og respekt for hinanden, forældrene imellem, er en god grundvold at bygge på. Den udelukker mistænksomhed og mistillid. Den skaber de ideelle omgivelser for børn. I loyalitetens atmosfære vokser børnene op med respekt for forældrene. Omvendt er splittelse en afsløring af deres svaghed. Kærlighed til hverandre er frugten af tålmodighed, godhed, betænksom hensynsfuldhed, troskab, venlighed, varme og hengivenhed. Børn såvel som forældre er forpligtede til at udvikle disse egenskaber.

I hvert hjem bør man fremelske sans for retfærdighed. I denne ånd holder forældre og børn de samme standarder. De træffer instinktmæssigt de rette valg og bestemmelser. Der bliver færre problemer, når mønstret for deres adfærd er det samme for forældre og børn. Når børnene ved, hvad forældrene forventer, opfører de sig i overensstemmelse dermed. God opførsel er bevis på kultur og dannelse.

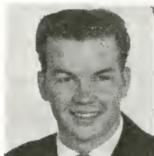
Tæt forbundet hermed er hensynsfuldhed over for andre. Det er her, forældrenes kærlighed og børnenes lydighed skal vise sig. Den udelukker mundhuggeri. Disciplinen gennemføres i kærlighedens ånd. Der kan ikke være fred i verden, hvis den ikke findes i hjemmene. Hensynsfuldhed over for andre indbefatter, at man deles om de huslige pligter og ansvar. Døtrene bør hjælpe med til at holde hjemmet rent. Sønnerne bør hjælpe deres forældre. Døtrene bør finde glæde i at holde hjemmet præsentabelt, og sønnerne bør være lige så stolte af at hjælpe faderen ude omkring.

Et familieritual er af livsvigtig betydning for familiesammenholdet. Velsignelse af maden, familiebøn og at følges ad til møderne hæver hjemmet til et højt, åndeligt plan. Forældre, som viser vejen i åndelige spørgsmål, planter tro i børnenes hjerter. Familieaftener, hvor alle føler sig fri til at deltage, styrker familiebåndene. Man bør ære familiens medlemmer på deres fødselsdage eller ved andre særlige begivenheder. At tilbringe ferierne sammen giver lykkelige minder, men her bør der naturligvis ske undtagelser. Forældrene bør lejlighedsvis holde en ferie for sig selv. Når familien deler pligter og ansvar, glæder og sorger, sejr og nederlag, bliver hjemmet til en uindtagelig borg. Man bør huske på, at kun når forældre og børn arbejder sammen for de samme høje formål, kan de bevare hjemmet således, som Gud havde tænkt sig det.

Månedlig rapport over kredslærerarbejdet i den danske mission

JULI 1963	Antal familier	Antal kredse	Antal lokale kredslærere	Antal missionær-kredslærere	Antal hjem besøgt	Pct. besøgt	Pct. besøgt sidste måned
KØBENHAVN DISTRIKT							
Amager Gren	130	6	12	0	15	12 %	13 %
Kbhvn. Centrum Gren	49	8	16	0	15	30 %	0 %
København Nordre Gren	151	13	21	4	22	15 %	34 %
København Søndre Gren	189	12	14	4	24	8 %	10 %
Nordsjælland Gren	31	4	2	2	17	55 %	37 %
Odense Gren	126	11	17	5	30	24 %	7 %
Rønne Gren	11	1	1	2	4	36 %	45 %
Slagelse Gren	32	5	6	4	25	78 %	50 %
Svendborg Gren	Intet udført						
JYLLAND DISTRIKT							
Aalborg Gren	82	12	16	8	5	5 %	0 %
Aarhus Gren	181	8	8	8	20	10 %	13 %
Esbjerg Gren	118	9	14	2	15	13 %	15 %
Fredericia Gren	16	3	6	0	8	50 %	50 %
Frederikshavn Gren	30	3	4	2	12	40 %	27 %
Herning Gren	21	3	6	0	8	38 %	38 %
Hjørring Gren	26	1	1	2	17	65 %	72 %
Horsens Gren	31	4	6	2	19	61 %	90 %
Kolding Gren	23	2	3	2	11	50 %	27 %
Randers Gren	78	5	5	4	3	3 %	0 %
Silkeborg Gren	34	4	6	2	12	40 %	24 %
Skive Gren	45	4	2	6	9	20 %	51 %
Sønderborg	15	2	2	2	3	20 %	13 %
Vejle Gren	27	1	0	2	15	56 %	80 %

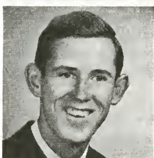
Ny omrejsende ældste

Den 12. september er ældste *Ronald Ralph Eaves* blevet kaldet som omrejsende ældste i den danske mission.

Ældste Eaves er født den 12. februar 1942 som søn af Callis og Lurleen Eaves, Payson, Arizona. Han kom til Danmark den 7. november 1961 og har arbejdet i Ringsted, Næstved, Sundby,Hvidovre og Nyborg, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

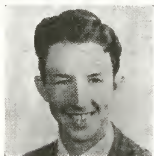
Ny omrejsende ældste

Den 2. september er ældste *Orvil Lynn Coon* blevet kaldet som omrejsende ældste i den danske mission.

Ældste Coon er født den 30. december 1941 som søn af Orvil James og Lucille Ellen Coon, Salt Lake City, Utah. Han kom til Danmark den 5. juli 1961 og har arbejdet i Valby, Hillerød, Birkerød, Odense, Grenaa, Nørresundby og Charlottenlund, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Ny distriktsleder

Den 12. september er ældste *Frank Dennis Breinholt* blevet kaldet som distriktsleder for Nordsjælland distrikt.

Ældste Breinholt er født den 24. december 1940 som søn af Frank og Anna Larue Breinholt, Price, Utah. Han kom til Danmark den 20. juni 1961 og har arbejdet i Virum, Odense, Glostrup, København Musikbyen, Skagen, Frederikshavn og som omrejsende ældste, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

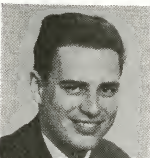
Ny missionssekretær

Den 7. august er ældste *James Roland Madsen* blevet kaldet som missionssekretær i den danske mission.

Ældste Madsen er født den 16. august 1942 som søn af Clyde og Rose Madsen, Gainesville, Florida. Han kom til Danmark den 10. oktober 1961 og har arbejdet i København (Nørrebro), Hvidovre, Glostrup, Aarhus, Herlev og på Færøerne, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Ny statistik-sekretær

Den 29. juli er ældste *Stanley Don Jensen* blevet kaldet som statistiksekretær i den danske mission.

Ældste Jensen er født den 28. februar 1942 som søn af Stanley og Edna Jensen, Long Beach, California. Han kom til Danmark den 22. august 1961 og har arbejdet i Odense, Ordrup, Sundby, på Færøerne, i København (Indre By), Ringsted, Fredericia og på Bispebjerg, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne de fem ældster i det store ansvarsfulde kald, der nu er pålagt dem.

EN HÆDERSMAND

fylder år

En kendt og agtet dansker, broder *Emil Thomsen* fejrede sin 80 års fødselsdag den 17. september, hædret af sine børn og mange venner i Salt Lake City. Broder Thomsen er født i København den 17. september 1883 og blev sammen med sin hustru døbt i Silkeborg i 1909, hvor de boede størstedelen af deres liv.

Det mest afgørende skridt i broder Thomsens liv var naturligvis hans dåb og indlemmelse i Kirken. Siden da har han og hans trofaste hustru været ærlige og oprigtige medlemmer af Kirken. I mange år virkede broder Thomsen som grenspræsident i Silkeborg og øvede som sådan stor indflydelse på medlemmernes liv og virke i Himmelbjergbyen. Broder og søster Thomsen stod som urokkelige klipper i en by, hvor der kun fandtes få medlemmer. De svigtede aldrig i kampen for Kirken og evangeliets sag, som havde deres hjerte fuldt og helt. Det var ikke altid nogen let opgave at være grenspræsident, men broder Thomsen løste opgaven fint.

Hans hjem var gæstfrit, dørene stod altid åbne for både medlemmer og missionærer. Forfatteren af denne lille artikel virkede som missionær i Silkeborg i 1932 og oplevede at lære familien Thomsen at kende på nært hold. Missionærerne havde her deres andet hjem, hvor de frit kunne komme og nyde godt af ægteparret Thomsens store gæstfrihed. Vi lærte at sætte pris på fødselsdagsbarnet og søster Thomsen og hele familien, som alle prøvede på at efterleve evangeliet. Det var en glæde og en opmuntring at komme i deres hjem og indånde evangeliets rene luft, som rådede der. Nu på broder Thomsens runde fødselsdag er det kun naturligt, at missionærer og søskende sender ham deres venligste tanker og ønsker ham en smuk og harmonisk livsaften.

Her bør vi ikke glemme søster Thomsen, som trofast har stået ved sin mands side gennem de mange år, altid optaget af at hjælpe og støtte ham. Det samme gør hun i Zion. Når man ser dem på gaden eller på Tempelpladsen, er det et levende symbol på, hvad et godt og harmonisk ægteskab er. Som broder Thomsen sagde en dag: »Min kone er den bedste på hele jorden«. Kan der gives en større kompliment til en trofast livsledsagerinde?

Vi sender vor gamle, kære og trofaste ven vore hjerteligste lykønskninger og nedbeder Guds rigeste velsignelser over ham og hans kære hustru og deres børn og familie.

Orson B. West.

Personlige nyheder

FØDSELSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

Randers:

Sine Dorthea Frandsen, 80 år den 7. oktober.

Aalborg:

Dagmar Pedersen, 65 år den 7. oktober.

Christian Hermann Tranholm, 75 år den 12. oktober.

Aarhus:

Ovine Marie Haun, 75 år den 29. oktober.

VELSIGNELSER:

Odense:

2. juni: Istvan Balazs og Else Gurli Dybvang Balazs's søn, Kurt Dybvang Balasz, velsignet i Fredericia af sin fader.

Nyt fra Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, Ronald Monk og hustru, har den 22. august fået en søn, som har fået navnet Scott Eric Monk. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Rettelse:

I Stjernen for september 1963 har der indsneget sig en trykfejl på side 270. Under ordinationer for Horsens står, at broder Anders Nielsen Munkholm blev ordineret af broder Ebbe Langkilde. Dette skal naturligvis være *Ebbe Rosenkilde.* Undskyld!

Bryllup:

Den 15. juni viedes på rådhuset i Ballerup søster *Birthe Rasmussen,* København Nordre Gren, til broder *Jørn Petersen,* Amager Gren. Efter den borgerlige vielse fik brudeparret Kirkens velsignelse i kirken på Amager, og om aftenen afholdtes reception for det unge par. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Nyt grenspræsidentskab i København Søndre Gren

Søndag den 15. september blev der indsat et nyt grenspræsidentskab i København Søndre Gren.

Grenspræsident blev broder *Vagn Røder* med broder *Egon Bolvig* som 1. rådgiver, broder *Keld Neumann Johansen* som 2. rådgiver og broder *Camillo Madsen* som sekretær.

Vi beder Gud velsigne disse brødre i det store, ansvarsfulde kald, der er blevet pålagt dem.

Missionærforflyttelser:	**Fra:**	**Til:**
14. august:		
Thomas White	Nykøbing F.	Randers
Ralph Hoyal	Randers	Bispebjerg
Brent D. Peterson	Aarhus	Bispebjerg
Paul Thompson	Søborg	Aarhus
Steven Streeper	Nørrebro	Nykøbing F.
Ford Stevenson	Amager	Søborg
Gary Madsen	Amager	Hvidovre
Dennis Read	Nørrebro	Missionskont.
23. august		
Robert Memmott	Randers	Aalborg
Lynn Stoker	Aarhus	Herning
James McKee	Odense	Esbjerg
Randy Murdock	Frederiksberg	Hvidovre
Steven Rasmussen	Hellerup	Kbh. Indre By
Arman Petersen	Fredensborg	Lyngby
24. august:		
Georgia Elmer	Odense	Valby
2. september:		
Carole Hyden	Missionskont.	Østerbro
Garry Christiansen	Kolding	Bispebjerg
Richard Jensen	Glostrup	Christianshavn
Raymond Nielsen	Holte	Hvidovre
Craig Rasmussen	Hobro	Hvidovre
Milo Larsen	Amager	Charlottenl.
Eric Lee	Horsens	Aalborg
Cai Nielsen	Kbh. Indre By	Vesterbro
Ralph Dent	Hillerød	Kbh. Indre By
Peter C. Nelson	Holstebro	Kbh. Indre By
Donald Aiken	Østerbro	Hillerød
Stephen Peterson	Horsens	Nørrebro
Ronald Lund	Slagelse	Holte
Richard Poulsen	Vejle	Fredericia
Delan Memmott	Kbh. Indre By	Valby
George Kennedy	Valby	Amager
Ford Stevenson	Søborg	Amager
Robert Larsen	Omrejs. ældste	Amager
Michael Burton	Christianshavn	Næstved
Lynn Coon	Charlottenl.	Omrejs. ældste
Michael Olsen	Fredericia	Horsens
Gene Olsen	Missionskont.	Horsens
Stewart Christensen	Hvidovre	Ribe
Larry Hansen	Randers	Holstebro
Richard Larsen	Næstved	Frederiksberg
David Jensen	Skive	Frederiksberg
Frank W. Olsen	Vesterbro	Hjørring
Larry Johnson	Viborg	Randers
Mark Thomas	Viby J.	Viborg
Rudi Petersen	Aalborg	Vejle
H. Sorensen	Aarhus	Vejle
Shad Christensen	Viborg	Viby J.
Bruce Fonnesbeck	Vejle	Aarhus
Richard Burningham	Vordingborg	Glostrup
James Lillywhite	Helsingør	Vordingborg
Paul Van Alfen	Hjørring	Helsingør
Reed Christensen	Ribe	Hvidovre
12. september:		
Kaye Durfee	Aalborg	Esbjerg
Sharon Hopkins	Esbjerg	Aarhus
Janet Peterson	Aarhus	Aalborg
John T. Jensen	Bispebjerg	Charlottenl.
David Christensen	Bispebjerg	Charlottenl.
Ronald Eaves	Nyborg	Amager
Frank Breinholt	Omrejs. Ældste	Nordsjælland
13. september:		
Henry Isaksen	Ringsted	Nyborg
Stanley Buxton	Charlottenlund	Ringsted
David R. Jensen	Frederiksberg	Valby
Rulon Skeem	Valby	Kbh. Indre By

Dåb:	Døbt af:	Håndspålæggelse ved:
København Nordre Gren: 31. juli:		
Johannes Georg Clante Bechsgaard	Ældste Richard H. Nielsen	Ældste Frank Olsen
Evy Anna Bechsgaard	Ældste Frank Olsen	Ældste Richard H. Nielsen
København Centrum Gren: 3. august:		
Svend Erik Jørgensen	Ældste Donald L. Aiken	Ældste Ross Merrill
København Søndre Gren: 13. august:		
Arnold Holger Julius Jensen	Ældste Bruce Hancy	Ældste Jon E. Jensen
Preben Svend Leif Steenberg Petersen	Ældste Jon E. Jensen	Ældste Bruce Hancy
Slagelse: 17. august:		
Bo Lambert Hafstrøm	Ældste Ronald Lund	Ældste Bruce Christensen
June Hafstrøm	Ældste Ronald Lund	Ældste Bruce Christensen
Rønne: 28. august:		
Kate Johanne Rasmussen	Ældste Gordon Rasmussen	Ældste Dennis Kjeldsen
Horsens: 10. august:		
Margrethe Doris Pedersen	Broder Kristian Pedersen	Broder Kristian Pedersen
Aarhus: 3. august:		
Hans Thorhauge	Ældste Lynn Stoker	Ældste Rex Williams
Thora Kirstine Thorhauge	Ældste Lynn Stoker	Ældste Rex Williams
Nordsjælland Gren: 24. juli:		
Lone Frederiksen	Ældste Jørgen Olesen	Ældste Jørgen Olesen
Esbjerg: 3. august:		
Lydia Petra Karla Angelika Zaulich	Ældste James R. Madsen	Ældste Max J. Ricks
10. august:		
Ann Liss Jensen	Ældste Joseph Larsen	Broder Aage Hansen
Skive: 2. august:		
Inga Christensen	Ældste Vernon E. Clay	Ældste David R. Jensen
27. august:		
Victoria Christensen	Ældste David R. Jensen	Ældste Vernon E. Clay

Ordinationer:	Til:	Ordineret af:
Fredericia: 14. juli:		
Knud Albert Blønd	Diakon	Broder Knud Palle Blønd
Esbjerg: 27. juli:		
Richard Dean Allan Pedersen	Diakon	Broder Aage Hansen
Aalborg: 11. august:		
Holger Pedersen	Diakon	Broder Leif Klitgaard
Odense: 4. august:		
Kurt Henning Andersen	Lærer	Broder Poul Andersen
Aarhus: 11. august:		
Hans Thorhauge	Diakon	Ældste Rex Williams
Silkeborg: 14. juli:		
Allan Bruun	Diakon	Ældste Gary Sorensen
21. juli:		
Arne Peder Hansen Leth	Lærer	Ældste B. S. Madsen
København Søndre Gren: 30. april:		
Ole Nielsen Birk	Diakon	Broder Harry Hvistendahl
23. juni:		
Jørgen Ebbe Nielsen	Diakon	Broder Harry Hvistendahl
4. august:		
Bent Colvig-Jensen	Lærer	Broder Harry Hvistendahl
Willy Madsen	Lærer	Broder Harry Hvistendahl
11. august:		
Hans-Erik Haagemann Andersen	Præst	Broder Egon Bolvig
København Nordre Gren: 7. juli:		
Erik Andersen	Lærer	Broder Finn Vest Nielsen
Allan Creemer Sørensen	Lærer	Broder Jørgen Ringheim
Frederik Sørensen	Præst	Broder Jørgen W. Scmidt

Missionærankomster

Følgende missionærer er ankommet til den danske mission med S.A.S. via New York:

20. august: *Greg LaMar Collingwood* fra Elmonte, California, beskikket til at arbejde i Viborg.

Richard Arthur Michaelis fra Logan, Utah, beskikket til at arbejde i Kolding.

Roger Kent Petersen fra Ogden, Utah, beskikket til at arbejde i Slagelse.

Sammy K. Christiansen fra Lovell, Wyoming, beskikket til at arbejde på Bispebjerg.

David Raymond Christensen fra Fairbanks, Alaska, beskikket til at arbejde i Søborg.

John Arnold Lewis fra Riverside, California, beskikket til at arbejde i Skive.

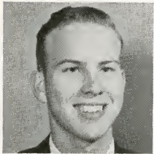
John Lamond Olsen fra Montclair, California, beskikket til at arbejde på Østerbro.

Stephen Talmage Thomson fra Pleasant Grove, Utah, beskikket til at arbejde i Hobro.

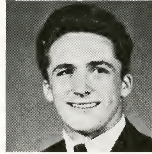
Elese Christensen fra Arimo, Idaho, beskikket til at arbejde på missionskontoret.

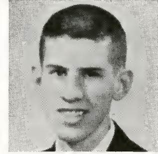
Margene Anderson fra Moroni, Utah, beskikket til at arbejde i Odense.

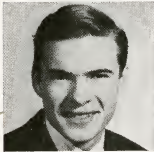
Den 1. august er *Wiggo Grandt Nielsen* fra København, Centrum Gren, blevet kaldet som byggemissionær.

Greg L. Collingwood

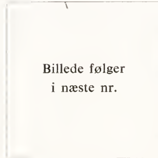

Richard A. Michaelis

Roger K. Petersen

Sammy K. Christiansen

David R. Christensen

John A. Lewis

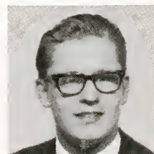

John L. Olsen

Stephen T. Thomson

Elese Christensen

Margene Anderson

Wiggo Grandt Nielsen

Missionærafløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

3. september: *Solveig Thrane* fra København efter sidst at have arbejdet som omrejsende missionær.

4. september: *Jens Traedsen* fra Ogden, Utah, efter sidst at have arbejdet som statistiksekretær på missionskontoret.

15. september: *Reed M. Christensen* fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Hvidovre.

Peter C. Nelson fra Sandy, Utah, efter sidst at have arbejdet i København Indre By.

Milo M. Larsen fra Provo, Utah, efter sidst at have arbejdet i Charlottenlund.

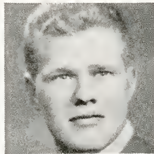
Graydon K. Foulger fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Fredensborg.

28. september: *Bruce L. Roberts* fra Centerville, Utah, efter sidst at have arbejdet i Frederikshavn.

Elmer B. Frazier fra Huntsville, Utah, efter sidst at have arbejdet i København Indre By.

Thomas D. White fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Randers.

Solveig Thrane

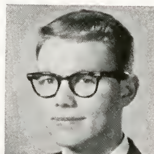

Jens Traeden

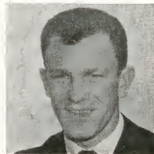

Reed M. Christensen

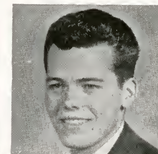

Peter C. Nelson

Milo M. Larsen

Bruce L. Roberts

Elmer B. Frazier

Thomas D. White

Graydon K. Foulger